วารสารครุพิบูล

Journal of Faculty of Education Pibulsongkram Rajabhat University

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2558

ISSN 2351 - 0943

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

วารสารครุพิบูล
Journal of Faculty of Education Pibulsongkram Rajabhat University

เจ้าของ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บรรณาธิการที่ปรึกษา
คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บรรณาธิการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุ เจริญวงศ์ระยับ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รองบรรณาธิการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม นาคอ้าย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

กองบรรณาธิการ
ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ศาสตราจารย์ ดร.บุญเรียง ขจรศิลป์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนา แสวงศักดิ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์ ดร.ยุภาดี ปณะราช มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณะ บรรจง มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ธีระภูธร มหาวิทยาลัยนเรศวร
อาจารย์ ดร.สุวพัชร์ ช่างพินิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
อาจารย์ ดร.ปิยลักษณ์ พฤกษะวัน มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
อาจารย์ ดร.ณิรดา เวชญาลักษณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
อาจารย์ ดร.ปิยมนัส วรวิทย์รัตนกุล มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

กำหนดการเผยแพร่ ปีละ 2 ฉบับ มกราคม ถึง มิถุนายน และ กรกฎาคม ถึง ธันวาคม
ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2558
จำนวน 200 เล่ม
การเผยแพร่ มอบให้หอสมุด สถาบันการศึกษาและหน่วยงานของรัฐ
ติดต่อ กองบรรณาธิการวารสารครุพิบูล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏพิบูลสงคราม
(ส่วนวังจันทน์) ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
โทรศัพท์ 088-7843587 โทรสาร 055-230597
Email: psrueduj@gmail.com
พิมพ์ที่ บริษัท โฟกัส พริ้นติ้ง จำกัด
110/212 ถนนพระองค์ดำ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
โทร. 055-225037

บทบรรณาธิการ

วารสารครุพิบูลปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2558) มีบทความตีพิมพ์จำนวน 5 บทความ เป็นบทความวิจัยทั้งหมด ประกอบด้วยบทความวิจัยด้านการศึกษาพิเศษจำนวน 3 บทความ ด้านเทคโนโลยีการศึกษา 1 บทความ และบทความที่ใช้กิจกรรมลูกเสือเป็นสื่อในการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในนักเรียนอีก 1 บทความ

ตั้งแต่ฉบับนี้เป็นต้นไป ทางวารสารจะระบุเลข DOI ไว้ในวารสารโดยตรง เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถสืบค้นบทความของวารสารจากระบบอินเตอร์เน็ตได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ทางกองบรรณาธิการจะพยายามในการพัฒนาระบบบริหารจัดการของวารสารให้ได้มาตรฐานของ TCI เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ระบบฐานข้อมูลของ TCI ภายในปี 2560 ต่อไป

อนุ เจริญวงศ์ระยับ
บรรณาธิการวารสารครุพิบูล
ธันวาคม 2558

สารบัญ

บทความวิจัย

แนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
Academic Administration Guidelines for Mainstreaming Education in Rajabhat University Demonstration School
ขวัญญานันท์ สมบูรณ์ไตรภพ ศิริวิมล ใจงาม* 48

แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย
Guideline for the Operation of Individualized Education Program in the Inclusive Pilot Schools under Sukhothai Educational Service Area Office
จงกล สุริยะคำวงศ์ ศิริวิมล ใจงาม* 60

แนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พิษณุโลก เขต 1
Guideline for Solving Problems on Authentic Assessment of Children with Special Needs in Leading Mainstreaming Schools under Phitsanulok Education Service Area 1
สุนีย์ จำปาเงิน สุวพัชร์ ช่างพินิจ* 73

การพัฒนาแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
The Development of Mobile Application on Daily Living Skills for Students with Intellectual Disabilities
ปิยลักษณ์ เทพกล่ำ* คุณอานันท์ นิรมล กฤธยากาญจน์ โตพิทักษ์ 84

การพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ จังหวัดพิจิตร ด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ
A Discipline Development of the Students in Grade 6 Thetsaban Ratcharoen School Phichit with Scouting Activity Packages
ธนสาร เพ็งพุ่ม* อิสเรศ ตรีพรต 95

แนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขวัญญานันท์ สมบูรณ์ไตรภพ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ศิริวิมล ใจงาม [1]
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รับต้นฉบับ: 17 กรกฎาคม 2558 รับตีพิมพ์: 21 สิงหาคม 2558

บทความวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ 2) ศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มเป้าหมายได้แก่ ผู้บริหารและผู้ช่วยฝ่ายวิชาการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 7 โรงเรียน และผู้ทรงคุณวุฒิ 6 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลจากผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ด้วยการวิเคราะห์สาระ (Content Analysis) นำเสนอด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า **1. ปัญหาการบริหารงานวิชาการ** โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมีปัญหาการบริหารงานวิชาการมากที่สุดคือ **ด้านการวัดและประเมินผล** ซึ่งพบว่า บุคลากรยังขาดความรู้ความเข้าใจ และการจัดการงานวัดผลที่ยังไม่เป็นระบบ ทำให้ใช้การวัดผลประเมินผลไม่เหมาะสม โดยหลายโรงเรียนไม่ได้วางแผนกำหนดเกณฑ์และเครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ยังคงใช้เครื่องมือวัดผลชุดเดียวกับนักเรียนปกติ แต่ปรับเกณฑ์การประเมินผลให้ต่ำลง ปัญหารองลงมาคือ **ด้านการจัดการเรียนการสอน** ซึ่งพบว่า มีปัญหาด้านครูผู้สอน โดยครูขาดทักษะในการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และขาดครูที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษ **2. แนวทางการบริหารงานวิชาการ**ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ จากปัญหาการบริหารงานวิชาการที่พบทั้งสองด้าน กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการบริหารงานวิชาการดังกล่าว ดังนี้ คือ โรงเรียน**ควรพัฒนาครูและบุคลากร** ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผล ประเมินผลผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน **ควรกำหนดนโยบาย**ให้ผู้สอนดำเนินการวัดผลประเมินผลโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้จัดทำเครื่องมือการวัดผลประเมินผลที่หลากหลาย **ควรประสานกับคณะครุศาสตร์**จัดอาจารย์พี่เลี้ยงที่มีความรู้ มาเป็น Coach ให้ครูให้สามารถกำหนดลำดับขั้นทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นขั้นๆ สอนตามขั้นย่อย แล้ววัดผลตามวัตถุประสงค์ และ**ควรจัดทำคู่มือ/ตัวอย่างเครื่องมือ** การวัดและประเมินผลที่เหมาะสมให้ครูการบริหารด้านการจัดการเรียนการสอน โรงเรียน**ควรพัฒนาครู**ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เทคนิคการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ **ควรจัดระบบงานวิชาการ**ที่ให้ความสำคัญกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและการจัดการเรียนร่วม มีการสร้างความตระหนักร่วมกัน มีคู่มือการดำเนินงานวิชาการ และ**ควรจัดสรรให้มีการบรรจุครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ**ในโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือให้การจัดการเรียนร่วมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การบริหาร งานวิชาการ การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม

[1]การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึง ศิริวิมล ใจงาม คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม E-mail: jsiriwimol@psru.ac.th
DOI: 10.14456/edupsru.2015.11

Academic Administration Guidelines for Mainstreaming Education in Rajabhat University Demonstration School

Khwanyanun Somboontaiphop

Pibulsongkram Rajabhat University

Siriwimol Jaingam[1]

Pibulsongkram Rajabhat University.

Received: 17 July 2015 Accepted: 21 August 2015

Research Article

The purposes of research were 1) to study problems of academic administration for inclusive education, and 2) to study the guidelines for academic administration for inclusive education in Rajabhat University Demonstration Schools. The sample of the study was 7 school directors, 7 assistant school directors, and 6 experts from 7 Rajabhat University Demonstration Schools. The instrument was a structured interview protocol. The data were analyzed by content analysis in accordance with National Education learning process.

The results were as follows: 1) the most critical problem on academic administration was on measurement and evaluation where teachers were found to lack of knowledge and understanding on measurement and evaluation. The measurement for students with special needs was still using the same set as for those students without special needs but adjusted downward. The minor problem was on teaching where the teachers showed a lack of teach skills to children with special needs. This might be because most teachers did not graduate in Special Education. 2. Guidelines for academic administration on inclusive education at Rajabhat University Demonstration Schools included; providing teachers with an understanding of measurement and evaluation so that they can take into account the differences between an individual and a specific tool to measure children with special needs, providing supporting staff to help coaching teachers on analyzing tasks and measurement for students with special needs, providing teacher an proper manual to assist them on measurement and evaluation, training teachers on knowledge and skill in teaching children with special needs, establishing an inclusive education system that raise teacher awareness and understanding to help them teach more effective, and recruiting more qualified special education teachers in schools.

Keywords: management, academic affairs, management inclusive education

[1]Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Siriwimol Jaingam, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University, E-mail: jsiriwimol@psru.ac.th

บทนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพ มีความสามารถในการเรียนรู้และปรับตัวให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เด็กทุกคนต้องได้รับความเสมอภาคทางโอกาสที่จะได้รับการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มาตรา 9 (3) มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษาและระบบประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับและประเภทการศึกษา รวมถึงได้ระบุสิทธิทางการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้ คือ มาตรา 10 วรรคสอง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร การเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ วรรคสาม การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกสื่อบริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง วรรคสี่การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้นด้วย มาตรา 22 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2556)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ทำให้กระทรวง ศึกษาธิการประกาศนโยบายเพื่อขับเคลื่อนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างจริงจัง ส่งผลให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษามากขึ้นในหลายรูปแบบ โดยเฉพาะการศึกษาในรูปแบบของการเรียนร่วม (Mainstreaming) ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการศึกษาที่ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ให้โอกาสเด็กพิการเข้าเรียนในโรงเรียน ทั้งในโรงเรียนเฉพาะทาง ซึ่งสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษจักเตรียมความพร้อมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสทางการศึกษาและฟื้นฟูสมรรถภาพร่วมกับการบำบัดรักษา เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น ทางสติปัญญาและทางร่างกาย รวมทั้งผู้เรียนที่เจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาลเพื่อให้มีความสามารถที่จะเรียนร่วมกับผู้เรียนปกติได้ตามความเหมาะสมและในโรงเรียนปกติทั่วไป โดยเมื่อผู้เรียนคนใดมีความพร้อมที่จะไปเรียนได้ ภารกิจของโรงเรียนทั่วไปคือการรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในโรงเรียน โดยสิทธิตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (เบญจา ชลธาร์นนท์, 2545)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นสถานศึกษาตามกฎหมายในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ แต่มีลักษณะแตกต่างจากโรงเรียนสังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือเป็นโรงเรียนที่ตั้งขึ้นโดยมหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุนการผลิตบัณฑิตของคณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ เป็นสถานศึกษาที่เป็นแหล่งเรียนรู้และฝึกประสบการณ์ของนักศึกษาครู และอาจเป็นต้นแบบในด้านต่างๆให้แก่โรงเรียนทั่วไป รวมถึงการจัดการศึกษาเพื่อสนองนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษด้วย

ความสำเร็จในการจัดการศึกษาของสถานศึกษานั้น งานวิชาการมีความสำคัญอย่างยิ่ง หากสถานศึกษามีการบริหารจัดการงานวิชาการที่ดี ย่อมมีสัมฤทธิผลที่ดีต่อตัวผู้เรียนที่เป็นเป้าหมายของการจัดการศึกษา การบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิภาพเป็นความสามารถของผู้บริหารที่ต้องประมวลความรู้และประสบการณ์นำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541) เมื่อมีนโยบายระดับชาติในเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ สังคมปัจจุบันก็ให้โอกาสกับเด็กที่มีความต้องการ

พิเศษแบบเท่าเทียมกับเด็กปกติ ย่อมมีผลกระทบต่อการบริหารจัดการงานวิชาการของโรงเรียน ด้วยเหตุที่มีนักเรียนที่ต่างความสามารถเข้ามาเรียนร่วมกัน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีแนวปฏิบัติที่ดีในการบริหารจัดการ ที่สามารถเป็นแบบอย่างแก่สถานศึกษาอื่นได้

จากความสำคัญของการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม และการบริหารงานวิชาการ ที่เป็นหัวใจสำคัญในการจัดการศึกษา ตลอดจนความเป็นลักษณะเฉพาะของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามขอบข่ายงานวิชาการทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ด้านการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการนิเทศภายใน ด้านการวัดผลประเมินผลการศึกษา และด้านการประกันคุณภาพการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2543 อ้างถึงใน พิสูจน์ วันละคำ, 2548) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการบริหารงานวิชาการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏให้มีประสิทธิภาพต่อไป

จุดมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาและแนวทางการบริหารงานวิชาการในจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยมีขอบเขตการวิจัย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร การวิจัยในชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอน การนิเทศภายใน การวัดผลประเมินผลการศึกษา การประกันคุณภาพการศึกษา

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

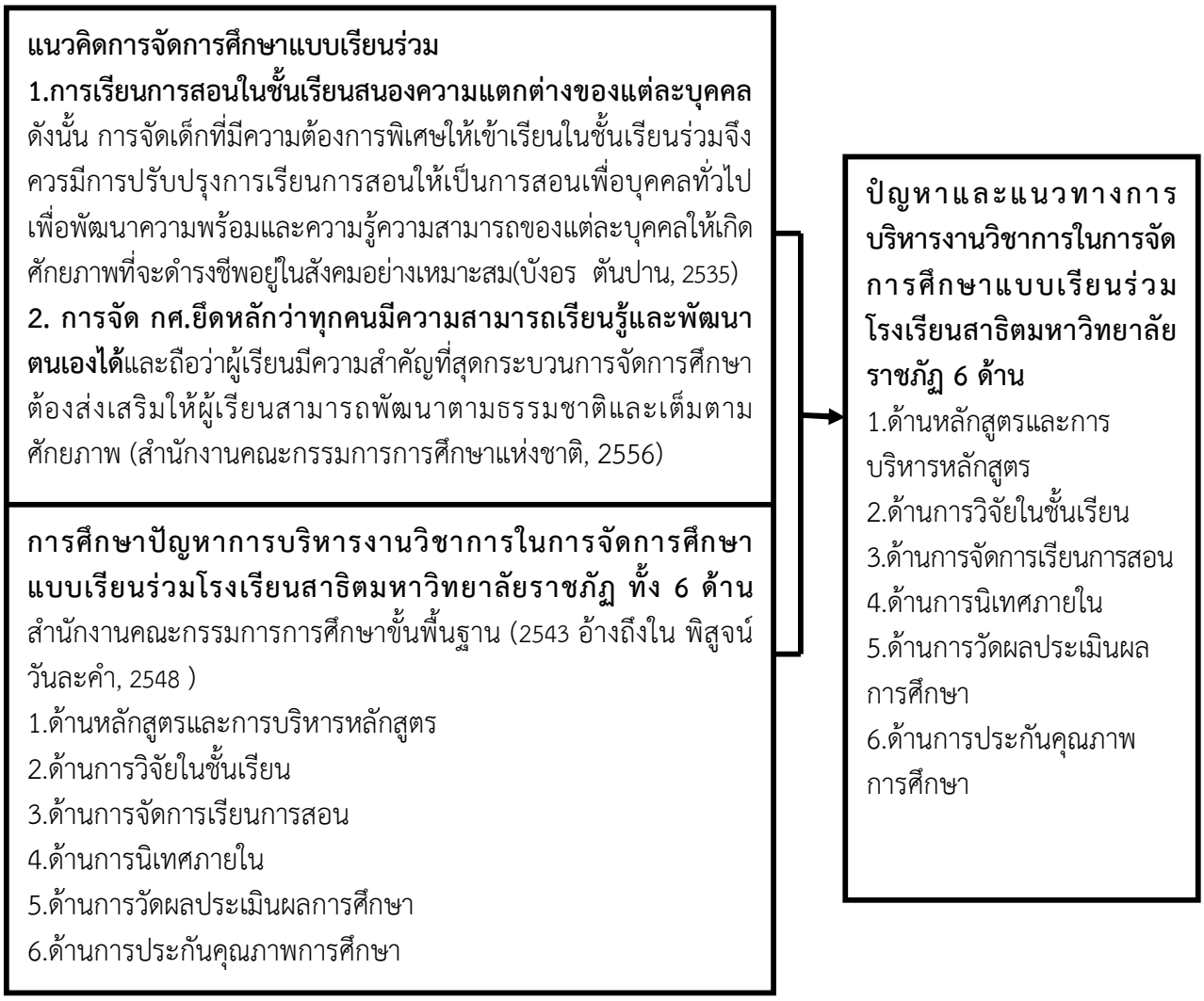

การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน กลุ่มเป้าหมายแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มเป้าหมายเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ ผู้บริหารและครูฝ่ายวิชาการของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏที่รับนักเรียนพิการเข้าเรียนร่วม จำนวน 7 โรงเรียน โรงเรียนละ 2 คน รวมจำนวน 14 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

1. โรงเรียนสาธิตละอออุทิศมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
3. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
4. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
5. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
6. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
7. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 6 คน ได้แก่

1. ผู้อำนวยการโรงเรียนเรียนร่วมที่ประสบความสำเร็จด้านการบริหารการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม
2. ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการโรงเรียนเรียนร่วมที่ประสบความสำเร็จด้านการบริหารการจัดการศึกษาพิเศษ
3. ครูผู้สอนโรงเรียนเรียนร่วมที่ประสบความสำเร็จด้านการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
4. อาจารย์ในระดับอุดมศึกษาที่สอนสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
5. อาจารย์ในระดับอุดมศึกษาที่สอนด้านการบริหารการศึกษา
6. ศึกษานิเทศก์เขตพื้นที่การศึกษาที่รับผิดชอบงานด้านการศึกษาพิเศษ

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์ทั้ง 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้ช่วยฝ่ายวิชาการเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ มี 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์ ประกอบด้วยหน่วยงานที่สังกัดและ ตำแหน่ง/สถานะของผู้ตอบ ส่วนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏตามขอบข่ายงานวิชาการทั้ง 6 ด้าน ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชัฏ ในด้านที่พบว่ามีปัญหามากที่สุด

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้ง 2 ตอน ผู้วิจัยออกสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายด้วยตนเองได้ครบทุกคนตามกำหนดโดยดำเนินการบันทึกสียงและจดบันทึกการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นบทสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลนำข้อมูลที่เก็บในรูปเอกสาร และเทปบันทึกเสียงมาวิเคราะห์จากนั้นจัดหมวดหมู่ข้อความ ตีความพรรณนาและนำมาสร้างข้อสรุปเบื้องต้นเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของกลุ่มข้อมูลต่างๆและคัดแยกข้อมูลที่ไม่ต้องการออกไปจากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาเรียงสรุป โดยใช้วิธีการของความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่เป็นเหตุเป็นผล การใช้วิธีการสังเคราะห์ตีความ โดยใช้พื้นฐานจากข้อมูลเอกสาร ที่ผู้วิจัยได้ทำการเรียบเรียงไว้ในเบื้องต้น และนำเสนอผลการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าในลักษณะของการเขียนบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ผู้วิจัยขอนำเสนอปัญหาและแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังตาราง **1**

ตาราง 1 ปัญหาและแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปัญหาการบริหารงานวิชาการ	แนวทางการบริหารงานวิชาการ
1. ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า มีปัญหาในการบริหารงานทุกโรงเรียน ปัญหาที่พบคือเรื่องบุคลากรยังขาดความรู้ความเข้าใจ และการจัดการงานวัดผลที่เป็นระบบ ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้ “ครูยังคงใช้เครื่องมือวัดผลชุดเดียวกับเด็กปกติแต่ปรับเกณฑ์การประเมินผลให้ต่ำลง” “ผลการวัดและประเมินผลของเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีผลต่อคะแนนการสอน O-Net ของโรงเรียน” “ต้องให้คะแนนเด็กสูงกว่าปกติ เพราะผู้ปกครองมีความคาดหวังการเรียนของบุตรหลานสูง ทั้งๆที่บุตรหลานเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ” “ครูและผู้บริหารยังไม่ได้วางแผน และกำหนดเกณฑ์และเครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ	**1. ด้านการวัดและประเมินผล** สรุปแนวทางการบริหารงานวิชาการ ด้านการวัดและประเมินผล ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมคือ 1.1 โรงเรียนควรพัฒนาครูและบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน 1.2 ควรกำหนดนโยบายให้ผู้สอนดำเนินการวัดผลประเมินผลโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้จัดทำเครื่องมือการวัดผลประเมินผลที่หลากหลาย 1.3 ควรประสานกับคณะครุศาสตร์จัดอาจารย์พี่เลี้ยงที่มีความรู้ มาเป็น Coach ให้ครูให้สามารถกำหนดลำดับขั้นทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นขั้นๆ สอนตามขั้นย่อย แล้ววัดผลตามวัตถุประสงค์ ไม่เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์กับเด็กอื่น 1.4 ควรจัดทำคู่มือ/ตัวอย่างเครื่องมือการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมให้ครู

ตาราง 1 (ต่อ)

ปัญหาการบริหารงานวิชาการ	แนวทางการบริหารงานวิชาการ
2.ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า มี 6โรงเรียนที่มีปัญหา ปัญหาที่พบคือด้านครูผู้สอน โดยครูขาดทักษะในการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และขาดครูที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษ ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้ “...เนื่องจากครูบางคนไม่ได้จบด้านการศึกษาพิเศษมาโดยตรง จึงทำให้มีปัญหาในการจัดการเรียนการสอน” “เด็กมีความแตกต่างกันมาก เรียนรู้ไม่เท่ากัน จึงทำให้การจัดชั้นเรียนไม่ค่อยได้” “เด็กที่มีความต้องการพิเศษบางคนเรียนด้วยตัวเองได้น้อย จึงต้องอาศัยผู้ปกครองในการเข้ามาช่วยดูแลเด็กในขณะที่เรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติด้วย...อาจทำให้ดูวุ่นวาย” “โรงเรียนไม่ได้มีครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษเลย หากได้ครูการศึกษาพิเศษมาสักคนก็คงช่วยได้เยอะนะ”	**2.ด้านการจัดการเรียนการสอน** สรุปแนวทางการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดการเรียนการสอน ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม คือ 2.1 โรงเรียนควรพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เทคนิคการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 2.2 ควรจัดระบบงานวิชาการที่ให้ความสำคัญกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและการจัดการเรียนร่วม มีการสร้างความตระหนักร่วมกัน มีคู่มือการดำเนินงานวิชาการ 2.3 ควรจัดสรรให้มีการบรรจุครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษในโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือให้การจัดการเรียนร่วมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
3.ด้านการประกันคุณภาพการศึกษา พบว่า มี 6 โรงเรียนที่มีปัญหา ปัญหาที่พบคือ ครูยังมีความตระหนักในการประกันคุณภาพการศึกษาน้อย และมีปัญหาด้านการจัดเก็บข้อมูลที่สมบูรณ์ของเด็ก ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้ “ครูมีงานสอนและงานอื่นๆเยอะมาก ทำให้มีเวลาในการทำงานประกันคุณภาพน้อย” “แค่ประกันคุณภาพเด็กปกติก็จะแย่อยู่แล้วนะ” “เด็กบางคนยังไม่ได้ผ่านการรับรองความพิการจากแพทย์ แต่ก็เห็นว่าเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษนั่นแหละ จะระบุข้อมูลก็ลำบาก”	**3.ด้านการประกันคุณภาพการศึกษา** สรุปแนวทางการบริหารงานวิชาการ ด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม คือ 3.1 ควรกำหนดวิสัยทัศน์หรือเป้าหมายการจัดการศึกษาให้ชัดเจน เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน 3.2 ควรจัดทำมาตรฐานการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม ของโรงเรียน โดยการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง 3.3 ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการดำเนินงานโดยเฉพาะ และสร้างความตระหนักร่วมกัน เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ 3.4 ควรจัดทำระบบการคัดกรองเด็ก ให้มีมาตรฐาน เพื่อช่วยให้ครูมีข้อมูลเด็กอย่างเพียงพอ

ตาราง 1 (ต่อ)

ปัญหาการบริหารงานวิชาการ	แนวทางการบริหารงานวิชาการ
4. ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร พบว่า มี 3 โรงเรียนที่มีปัญหา ปัญหาที่พบคือ ยังไม่มีหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้ “โรงเรียนยังไม่ได้จัดทำหลักสูตรที่เอื้อสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยเฉพาะหรอก” “เราใช้วิธีการปรับสูตรของเด็กปกติใช้ เนื่องจากจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีจำนวนไม่มาก” “มีเป็นบางคนที่เราทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แต่ยังไม่ได้ทำแผนการสอนเฉพาะบุคคลนะ เพราะครูสอนรวมกัน”	**4. ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร** สรุปแนวทางการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร คือ 4.1 โรงเรียนควรตั้งคณะกรรมการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในโรงเรียน เพื่อพิจารณาจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างของพัฒนาการนักเรียน อาจมีทั้งหลักสูตรทั่วไปและควรทำหลักสูตรเฉพาะโดยพิจารณาจากความพิการของเด็ก 4.2 ควรกำหนดให้ครูที่มีเด็กพิการเรียนร่วมจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการสอนเฉพาะบุคคลอย่างถูกต้อง
5. ด้านการนิเทศภายใน พบว่า มี 2 โรงเรียนที่มีปัญหา ปัญหาที่พบคือ ไม่มีการนิเทศภายในด้านการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วม และไม่มีบุคลากรที่มีประสบการณ์ตรงมาดูแลงานนิเทศภายใน ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้ “การนิเทศภายใน ส่วนใหญ่จะเป็นการนิเทศเรื่องการจัดการศึกษาแบบปกติทั่วไป ไม่ค่อยได้นิเทศกันเรื่องการเรียนร่วม” “หัวหน้างานวิชาการก็ไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนร่วม” “ขาดผู้มีประสบการณ์ตรงในการนิเทศภายใน...”	**5. ด้านการนิเทศภายใน** สรุปแนวทางการบริหารงานวิชาการ ด้านการนิเทศภายใน คือ 5.1 ควรมีการปฐมนิเทศครูผู้สอนทั้งโรงเรียน และสร้างความตระหนักร่วมกันในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม 5.2 ควรมีผู้มีความรู้หรือประสบการณ์ทางการศึกษาพิเศษ ร่วมเป็นคณะกรรมการนิเทศภายในของโรงเรียน โดยอาจประสานคณาจารย์ของคณะครุศาสตร์เข้ามามีส่วนร่วมในการนิเทศภายในด้วย
6.ด้านการวิจัยในชั้นเรียน พบว่า ทุกโรงเรียนไม่ได้มีปัญหาในการบริหารจัดการด้านการวิจัยในชั้นเรียน แต่ประเด็นที่พบคือ ไม่สามารถกระตุ้นให้ครูทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้หรือพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมได้ ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้ “การทำวิจัย ครูไม่ได้มุ่งเน้นไปที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยตรง เป็นการวิจัยสำหรับการเรียนการสอนโดยทั่วไปมากกว่า” “การทำวิจัยสำหรับช่วยเหลือเด็กพิเศษนั้น ครูต้องทุ่มเทเสียสละ และคิดนวัตกรรมที่หลากหลายเป็นพิเศษกว่าการทำวิจัยปกติทั่วไป”	**6.ด้านการวิจัยในชั้นเรียน** สรุปแนวทางการบริหารงานวิชาการ ด้านการวิจัยในชั้นเรียน คือ 6.1 โรงเรียนควรพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการทำวิจัยทางการศึกษาพิเศษ 6.2 ควรมีแผนการพัฒนางานวิจัยในชั้นเรียนที่ชัดเจน มีความหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ครูรับรู้ ตระหนัก ในการพัฒนางานของตน 6.3 ควรส่งเสริม สนับสนุนการจัดทำงานวิจัยในชั้นเรียนของครูโดยวิธีการต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถต่างกัน หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

สรุป

ปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามกรอบการศึกษา 6 ด้าน พบว่าปัญหาที่พบ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ ปัญหาในการบริหารจัดการด้านการวัดและประเมินผล ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการประกันคุณภาพ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ด้านการนิเทศภายใน และด้านการวิจัยในชั้นเรียน

ปัญหาที่พบในทุกโรงเรียนคือปัญหาด้านการวัดและประเมินผล ซึ่งพบว่า บุคลากรยังขาดความรู้ความเข้าใจ และการจัดการงานวัดผลที่ยังไม่เป็นระบบ ทำให้ใช้การวัดผลประเมินผลไม่เหมาะสม โดยหลายโรงเรียนไม่ได้วางแผนกำหนดเกณฑ์และเครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ยังคงใช้เครื่องมือวัดผลชุดเดียวกับนักเรียนปกติ แต่ปรับเกณฑ์การประเมินผลให้ต่ำลง

ปัญหารองลงมาคือ ด้านการจัดการเรียนการสอนซึ่งพบว่า มีปัญหาด้านครูผู้สอน โดยครูขาดทักษะในการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และขาดครูที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษประจำโรงเรียน

แนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ จากการสังเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้เสนอแนวทางการบริหารงานวิชาการดังกล่าวจากปัญหาการบริหารงานวิชาการที่พบทั้งสองด้าน คือ

แนวทางการบริหารงานวิชาการด้านการวัดผลประเมินผล โรงเรียนควรดำเนินการดังนี้

1.พัฒนาครูและบุคลากร ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผล ประเมินผล ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันในชั้นเรียนเดียวกัน

2.กำหนดนโยบายให้ผู้สอนดำเนินการวัดผลประเมินผลโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้จัดทำเครื่องมือการวัดผลประเมินผลที่หลากหลาย

3.ประสานกับคณะครุศาสตร์จัดอาจารย์พี่เลี้ยงที่มีความรู้ มาเป็น Coach ให้ครูให้สามารถกำหนดลำดับขั้นทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นขั้นๆ สอนตามขั้นย่อย แล้ววัดผลตามวัตถุประสงค์

4.ควรจัดทำคู่มือ/ตัวอย่างเครื่องมือ การวัดและประเมินผลที่เหมาะสมให้ครูเป็นแนวทางการทำงาน

แนวทางการบริหารงานวิชาการด้านการจัดการเรียนการสอน โรงเรียนควรดำเนินการดังนี้

1.พัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เทคนิคการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.จัดระบบงานวิชาการที่ให้ความสำคัญกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและการจัดการเรียนร่วม มีการสร้างความตระหนักร่วมกัน มีคู่มือการดำเนินงานวิชาการ

3.จัดสรรให้มีการบรรจุครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษในโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือให้การจัดการเรียนร่วมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุปแล้ว ปัญหาการบริหารงานวิชาการ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของบุคลากร และเรื่องของการวางระบบการทำงาน ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิต่างก็ให้แนวทางในการบริหารจัดการเพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพคือต้องพัฒนาครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีความรู้ความเข้าใจ และตระหนักร่วมกันในการทำงานเพื่อให้การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมบรรลุผลตามปรัชญาการจัดการศึกษา อีกประเด็นหนึ่งที่เป็นแนวทางการบริหารคือการจัดระบบการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม เริ่มตั้งแต่การกำหนดวิสัยทัศน์ของโรงเรียนที่ชัดเจน มีการตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน มีการดำเนินงาน ประสานผู้ทรงคุณวุฒิ และสนับสนุนส่งเสริม ให้ครูได้ทำงานอย่างราบรื่น

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยแนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังนี้

1. ปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ผลการวิจัยพบว่า ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า การใช้เครื่องมือวัดผลและประเมินผลเด็กที่มีความต้องการพิเศษขาดความทันสมัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการวัดและประเมินผลส่วนใหญ่ ครูประจำชั้นเรียนร่วมจะเป็นผู้วัดผลประเมินผลเอง โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลที่อาศัยการวัดในลักษณะที่คล้ายกับการวัดและประเมินผลของนักเรียนปกติแต่ให้เวลามากกว่านั้น ผู้บริหารและคณะครูจึงควรที่จะต้องมีการวางแผนร่วมกันเกี่ยวกับเกณฑ์ เครื่องมือในการวัดและประเมินผล การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในการที่จะวัดผลและประเมินผลเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท การวัดผลประเมินเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมจะต้องใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อให้ทราบถึงทักษะหรือความสามารถที่เต็มศักยภาพของเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวถึงการประเมินผลตามความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนไว้เป็นรูปแบบการประเมินผลงานของผู้เรียนซึ่งสะท้อนให้เห็นความคิด ความเข้าใจ การนำไปใช้ และแนวโน้มความสนใจของผู้เรียน

ส่วนด้านการจัดการเรียนการสอน ผลจากการวิจัยพบว่า ครูมีทักษะและวิธีการในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภทน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูประจำชั้นเรียนร่วมส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ ผ่านการอบรมด้านการศึกษาพิเศษจำนวนน้อย เด็กที่มีความต้องการพิเศษบางคนเรียนด้วยตัวเองได้น้อยจึงต้องอาศัยผู้ปกครองในการเข้ามาดูแลเด็กในขณะที่เรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสุนันทา เที่ยงตรง (2547) กล่าวถึง การปรับเปลี่ยนวิธีการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ สำหรับนักเรียนบางคนมีความจำเป็นอย่างมาก ที่ครูต้องสอนโดยการแสดงให้ดูโดยใช้วิธีการทีละขั้นตอน อาจใช้การวิเคราะห์งาน การบอกให้ทำ คำสั่งที่ครูใช้สอนจะต้องชัดเจนและสั้นให้การแนะนำหรือบอกใบ้เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ตอบสนอง

2. แนวทางการการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ผลการวิจัยพบว่าด้านการวัดและประเมินผลมีแนวทางในการบริหารดังนี้ ควรมีการวางแผนร่วมกันระหว่างผู้บริหารและคณะครูเกี่ยวกับ เกณฑ์ เครื่องมือ และระยะเวลาการวัดและประเมินผล การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ในการที่จะวัดผลและประเมินผลเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท ทั้งนี้เพราะว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความต้องการและความสามารถที่แตกต่างกันในการวัดและประเมินผล จำเป็นต้องมีเกณฑ์และวิธีการเฉพาะเหมาะสมกับเด็กแต่ละประเภท มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542) วัดผลโดยการทดสอบ ด้วยวิธีการหลายวิธีการเมื่อเด็กมีทักษะตามขั้นย่อยแล้วให้ถือว่าเด็กสอบผ่าน เด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคนมีหลักสูตรและเรียนไม่เหมือนกัน ความก้าวหน้าในการเรียนของแต่ละคนต่างกัน จึงไม่ควรนำผลการเรียนของเด็กมาเปรียบเทียบกับเด็กปกติหรือเกณฑ์เดียวกับเด็กปกติ ควรเปรียบเทียบผลการเรียนของเด็กว่าเด็กที่ก้าวหน้าเพิ่มขึ้นเพียงใด

ส่วนด้านการจัดการเรียนการสอนผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนควรมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนร่วมกันทั้งบุคลากรในโรงเรียนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องตามหลักสูตรของโรงเรียน ตลอดจนสร้างความตระหนักความเข้าใจในผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง นักเรียน และเห็นอกเห็นใจแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เพราะการตระหนักและเข้าใจ จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนโรงเรียนควรจัดทำคู่มือครูในวิชาการ ศึกษาพื้นฐานของนักเรียนทุกคนว่าแต่ละคนเป็นอย่างไร มีการจัดทำแผนการสอนรายบุคคล (IEP: Individual Education Program) จัดทำโครงการ

ต่างๆซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เนตรทิพย์ เจริญวัย (2546) กล่าวว่า งานการจัดการเรียน การสอน หมายถึง การวางแผน การปฏิบัติ การตรวจสอบและการปรับปรุงแก้ไข การดำเนินงานเกี่ยวกับกระบวนการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนโดยคำนึงถึงความเหมาะสม บรรยากาศ เทคนิค และองค์ประกอบทั้งมวลเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดหมายและหลักการที่วางไว้ในหลักสูตร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านการศึกษาพิเศษทางโรงเรียนควรมีอัตราบรรจุบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถโดยตรงเข้าทำงาน อย่างน้อยโรงเรียนละ 1-2 คน เพื่อช่วยให้การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมมีประสิทธิภาพ

2. ควรจัดอบรมครูหรือบุคลากรที่มีอยู่ในโรงเรียนด้านการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมและเทคนิคการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. ควรมีการศึกษาปัญหาการบริหารงานของโรงเรียนในโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในทุกๆ งาน เพื่อจะเป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาการบริหารงานของโรงเรียน

2. ควรมีการศึกษาความพร้อมในการดำเนินงานจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิต

3. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานวิชาการ หรือการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อรับการศึกษา (ฉบับปรับปรุง).* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและ พัสดุภัณฑ์.

เนตรทิพย์ เจริญวัย. (2546). *การศึกษาปัญหาและแนวทางการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติสังกัดสำนักงาน ประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา.*วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.

เบญจา ชลธาร์นนท์. (2545). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษาแบบเรียนรวม. เอกสารการสอนรายวิชาการศึกษาแบบเรียนรวม*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาการฝึกหัดครูสำนักงาน สภาสถาบันราชภัฏ.

ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.*กรุงเทพฯ: รำไทยเพรส.

พิสูจน์ วันละคำ. (2547). *แนวทางการบริหารงานวิชาการโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอยุธยาเขต 1และเขต 2***.** วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (ม.ป.ป.)**.** *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: พริกหวาน กราฟฟิค.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา***.** กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ

สุนันทา เที่ยงตรง. (2547). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการศึกษาพิเศษ เรื่องปรับเปลี่ยนเพื่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม.* เชียงใหม่: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

จงกล สุริยะคำวงศ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ศิริวิมล ใจงาม[1]
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รับต้นฉบับ: 17 กรกฎาคม 2558 รับตีพิมพ์: 21 สิงหาคม 2558 **บทความวิจัย**

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล 2) ศึกษาแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัยกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูหัวหน้าโครงการจัดการศึกษาพิเศษ และครูผู้สอนที่รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาพิเศษ จำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างปลายเปิด สัมภาษณ์ปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ใน 4 ขั้นตอนตามวงจรเดมมิ่งวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ส่วนการศึกษาแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน คือ รองผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสุโขทัย อาจารย์มหาวิทยาลัย ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม และครูชำนาญการพิเศษด้านการศึกษาพิเศษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. ปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย พบปัญหาการดำเนินงานในขั้นตอนลงมือปฏิบัติการดำเนินงาน ได้แก่ ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่ใช้ในการปฏิบัติงานมีปัญหา ติดขัดล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพ และไม่พบปัญหาในการดำเนินงานในขั้นตอนการวางแผน ขั้นตรวจสอบการดำเนินงาน และขั้นปฏิบัติการแก้ไขการดำเนินงาน

2. แนวทางการดำเนินงานการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เป็นบทบาทหน้าที่โดยตรงของคณะครูควรดำเนินการพัฒนาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลให้มีประสิทธิภาพด้วยตนเองโดยวิธีการที่หลากหลาย

คำสำคัญ: แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม

[1]การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึง ศิริวิมล ใจงาม คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม E-mail: jsiriwimol@psru.ac.th
DOI: 10.14456/edupsru.2015.12

Guideline for the Operation of Individualized Education Program in the Inclusive Pilot Schools under Sukhothai Educational Service Area Office

Jongkon Suriyakhamwong
Pibulsongkram Rajabhat University
Siriwimol Jaingam [1]
Pibulsongkram Rajabhat University

Received: 17 July 2015 Accepted: 21 August 2015 **Research Article**

The purposes of this research were 1) to investigate the problems of the operation of individualized Education Program in the inclusive pilot schools under Sukhothai Educational Service Area Office, and 2) to propose guidelines for the operation of Individualized Education Program in the inclusive pilot schools under Sukhothai Educational Service Area Office. To investigate the problems of the operation of Individualized Education Program in the inclusive pilot schools, 27 administrators, special education supervisors and school teachers were interviewed. Interview data were analyzed using Content Analysis. To seek the guidelines for the operation of Individualized Education Program, 7 experts including a director of special education center region 7, an inspector, an administrator of inclusive school, a special education supervisor and academic staff were interviewed. Then, the data was analyzed using Content Analysis.

The findings were as follows:

1. Problems of the operation of Individualized Education Program in the inclusive schools was founded in the Doing (D) process. The specific problems were founded on a lack of knowledge on IEP process, assistive technology, computer and internet system.

2. The proposed guidelines for the operation of Individualized Education Program in the inclusive pilot schools under Sukhothai Educational Service Area Office, were that both administrators and school teachers should enhance their self-awareness of the effective operation on Individualized Education Program by employing various ways to improve their work for students with special needs.

Keywords: individualized education program, inclusive pilot school

[1]Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Siriwimol Jaingam, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University, E-mail: jsiriwimol@psru.ac.th

บทนำ

เด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้นมีความแตกต่างกันทั้งระดับความรุนแรงและลักษณะความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจและพฤติกรรมด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน จึงต้องอาศัยความละเอียดอ่อนและรอบคอบในกระบวนการจัดการศึกษา ซึ่งจำเป็นต้องปรับให้เหมาะกับเด็กทั้งทางด้านจุดมุ่งหมายทางการศึกษา รูปแบบของหลักสูตร การวางแผนในการนำหลักสูตรไปปฏิบัติและการประเมินการใช้หลักสูตร กระบวนการดังกล่าวนี้สำหรับเด็กพิเศษต้องจัดทำในลักษณะของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Plan)ส่วนการเรียนการสอนในโรงเรียนนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2543) สอดคล้องกับเบญจา ชลธาร์นน (2546) กล่าวว่า โรงเรียนต้องตอบสนองความต้องการจำเป็นพิเศษของนักเรียนที่พิการหรือมีความบกพร่องโดยมีแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล นอกจากนั้น การวิจัยกรณีศึกษาโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาการศึกษาเพื่อนำไปสู่การจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพสำหรับเด็กและเยาวชนพิการบนหลักสิทธิมนุษยชน สรุปสาระสำคัญไว้ข้อหนึ่งระบุว่าสถานศึกษาต้องตั้งคณะกรรมการการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลให้กับเด็กพิการแต่ละบุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกสื่อบริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลหมายถึง แผนการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่ทางโรงเรียนจัดทำขึ้นโดยได้รับความร่วมมือและความยินยอมจากผู้ปกครองของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ แผนนี้บรรจุเนื้อหาสาระของหลักสูตรซึ่งนักเรียนจะต้องเรียน โดยปกติแล้วแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลจะจัดทำขึ้นสำหรับแต่ละคนเป็นแผนในระยะ 1 ปี และมีการทบทวนแผนทุกภาคเรียน ผดุง อารยะวิญญู (2542) สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548) กล่าวว่าแผนการให้บริการทางการศึกษาพิเศษรายปีที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรให้กับนักเรียนพิการ หรือที่มีความบกพร่องเฉพาะบุคคล โดยพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดทำซึ่งต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับ ระดับความสามารถของนักเรียนในปัจจุบันตลอดจนกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาให้เป็นเฉพาะบุคคล

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลมีความสำคัญต่อการพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นอย่างมาก เพราะแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นโดยใช้ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนเป็นรายบุคคลนำมาประกอบการวางแผนการพัฒนาให้เหมาะสม กับความต้องการจำเป็นของนักเรียน โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนหลายฝ่ายมาร่วมมือกันจัดทำเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการพัฒนาได้เต็มศักยภาพของตนเองนักการศึกษาพิเศษหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลกับการพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษไว้ได้อย่างสอดคล้องกัน ดังนี้ “แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาพิเศษที่นักการศึกษาคิดค้นขึ้นมาเพื่อให้การเรียนการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น” (ผดุง อารยะวิญญู, 2542) “หลักการสำคัญของการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนพิการ ครูต้องจัดทำแผนการศึกษาเป็นรายบุคคล” (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) และ”เครื่องมือสำคัญซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าสามารถใช้ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล คือโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล” (พวงแก้ว กิจธรรม, 2549)

การดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ยังดำเนินการได้ไม่เต็มที่นัก ถึงแม้ว่าผู้บริหารสถานศึกษา

ครูการศึกษาพิเศษ ครูผู้สอนเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษและจะได้รับนโยบาย การฝึกอบรม ให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นส่วนใหญ่แล้วก็ตาม ยังพบว่า ยังมีปัญหาในกระบวนการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ยังไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนานักเรียนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ครูการศึกษาพิเศษ ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษยังไม่มีความเข้าใจในการประเมินความบกพร่องของนักเรียน จึงทำให้การวางแผนการพัฒนานักเรียนไม่ตรงกับความบกพร่องหรือความต้องการของนักเรียน (ปราณี หินจันทร์ และคณะ, 2550) ขาดความเข้าใจในขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ไม่มีการติดตามประเมินผล ขาดทักษะในการเขียนแผนการจัดการศึกษา ไม่เข้าใจในเรื่องการขอใช้สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และสิ่งอื่นใดทางการศึกษา (อมรรัตน์ ด้วงทรัพย์, 2551)

ปีพ.ศ. 2555 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ปรับรูปแบบการบริหารจัดการในโรงเรียนจากรูปแบบโรงเรียนจัดการเรียนร่วมเป็นโรงเรียนจัดการเรียนรวม โดยให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาแต่ละเขต คัดเลือกโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม จำนวน 2 โรงเรียน เพื่อพัฒนาสู่การเป็นโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม ในปัจจุบันสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ได้จัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนรวมกับเด็กปกติในแบบรูปธรรมมากขึ้นโดยการจัดตั้งโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมตามโครงการโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555 จนถึงปีพ.ศ. 2557 รวมทั้งหมด 9 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 1 จำนวน 4 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัยเขต 2 จำนวน 5 โรงเรียน

จากการศึกษาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ในระยะเวลา 2- 3 ปีที่ผ่านมายังไม่ทราบว่ามีปัญหาในด้านใดบ้าง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาและแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ว่ามีปัญหาและแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างไร เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางในการพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลและพัฒนาบุคคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานและพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีศักยภาพในการเรียนรู้ต่อไป

จุดมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

2. เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการศึกษาปัญหาและแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

1.1 ด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ตามขั้นตอนของเดมมิ่ง 4 ขั้นตอน คือ ขั้นวางแผนปฏิบัติงาน (Plan) ขั้นลงมือปฏิบัติ (Do) ขั้นตรวจสอบหรือ การประเมินผลการดำเนินงาน (Check) และขั้นปฏิบัติการแก้ไข (Act)

1.2 ด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย เลือกแบบเจาะจง ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูหัวหน้าโครงการจัดการศึกษาพิเศษ และครูผู้สอนที่รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ปีการศึกษา 2557 จำนวน 9 โรงเรียน โรงเรียนละ 3 คน รวม 27 คน

1.3 ด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยคือปัญหาและแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัยตามขั้นตอนของเดมมิ่ง 4 ขั้นตอน

1.4 ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ปีการศึกษา 2557

1.5 ด้านสถานที่

สถานที่ๆใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 1 และ เขต 2

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

2.1 ด้านเนื้อหา

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยมุ่งศึกษาแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัยปีการศึกษา 2557 ตามขั้นตอนของเดมมิ่ง 4 ขั้นตอน

2.2 ด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย เลือกแบบเจาะจง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษจำนวน 7 คน ได้แก่ รองผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดจำนวน 1 คน อาจารย์มหาวิทยาลัยสาขาการศึกษาพิเศษจำนวน 1 คน ศึกษานิเทศก์ด้านการศึกษาพิเศษจำนวน 2 คน ผู้บริหารโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมที่โรงเรียนผ่านการประเมินจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับดีมาก จำนวน 1 คน ครูชำนาญการพิเศษด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 คน

2.3 ด้านตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัยปีการศึกษา 2557 ตามขั้นตอนของเดมมิ่ง 4 ขั้นตอน

2.4 ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ปีการศึกษา 2557

2.5 ด้านสถานที่

สถานที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสุโขทัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 1 และเขต 2 โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมและโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างทั้งสองขั้นตอนโดยขั้นตอนที่ 1 สัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ที่ผู้วิจัยดำเนินการสร้างขึ้นเองจำนวน 1 ชุดโดยออกแบบการสัมภาษณ์ตามกรอบกระบวนการบริหารงานของเดมมิ่ง 4 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นวางแผนการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล 2) ขั้นลงมือปฏิบัติการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล 3) ขั้นตรวจสอบการดำเนินแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล 4.) ขั้นปฏิบัติการแก้ไขการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรง ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ปีการศึกษา 2557 ที่ผู้วิจัยดำเนินการสร้างขึ้นเองจำนวน 1 ชุดประเด็นการสัมภาษณ์มาจากผลสรุปของปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ปีการศึกษา 2557 ที่ได้จากการสัมภาษณ์ในขั้นตอนที่ 1 การสัมภาษณ์ได้รับการตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม

การดำเนินการเก็บรวมรวมข้อมูลทั้งสองขั้นตอน ผู้วิจัยออกสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายด้วยตนเองครบทุกคนตามที่กำหนด ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงานตามลำดับดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ส่งหนังสือขอความร่วมมือในการขอสัมภาษณ์ ติดต่อและประสานงานกับโรงเรียนที่ต้องการเก็บข้อมูลล่วงหน้าจากกลุ่มเป้าหมายพร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการสัมภาษณ์ รวบรวมข้อมูล นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาจัดพิมพ์โดยจัดหมวดหมู่ข้อมูลที่ได้ตามขั้นตอนการบริหารงานตามวงจรเดมมิ่ง 4 ขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) สรุปบันทึกประเด็นปัญหาและความถี่สูงสุดของปัญหาในแต่ละขั้นตอน ขั้นตอนที่ 2 เก็บรวบรวมข้อมูลในการสัมภาษณ์โดยนำข้อมูลที่ได้ทั้งจากการจดบันทึกและการบันทึกเทปเสียงสัมภาษณ์ซึ่งเป็นบทสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อสรุปแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลและเก็บข้อมูลในรูปเอกสาร นำข้อมูลที่เก็บได้มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา จากนั้นจัดหมวดหมู่ข้อความ ตีความ พรรณนาและนำมาสร้างข้อสรุปเบื้องต้นเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของกลุ่มข้อมูลต่างๆและคัดแยกข้อมูลที่ไม่ต้องการออกไป จากนั้นนำข้อมูล

ทั้งหมดที่ได้มาเรียงสรุป โดยใช้วิธีการของความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่เป็นเหตุเป็นผล การใช้วิธีการสังเคราะห์ตีความโดยใช้พื้นฐานจากข้อมูลเอกสาร ที่ผู้วิจัยได้ทำการเรียบเรียงไว้ในเบื้องต้น และนำเสนอผลการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าในลักษณะของการเขียนบรรยายเชิงพรรณนา

กรอบแนวคิดการวิจัย

เพื่อให้การศึกษาแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ในครั้งนี้ได้ผลบรรลุ จุดมุ่งหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

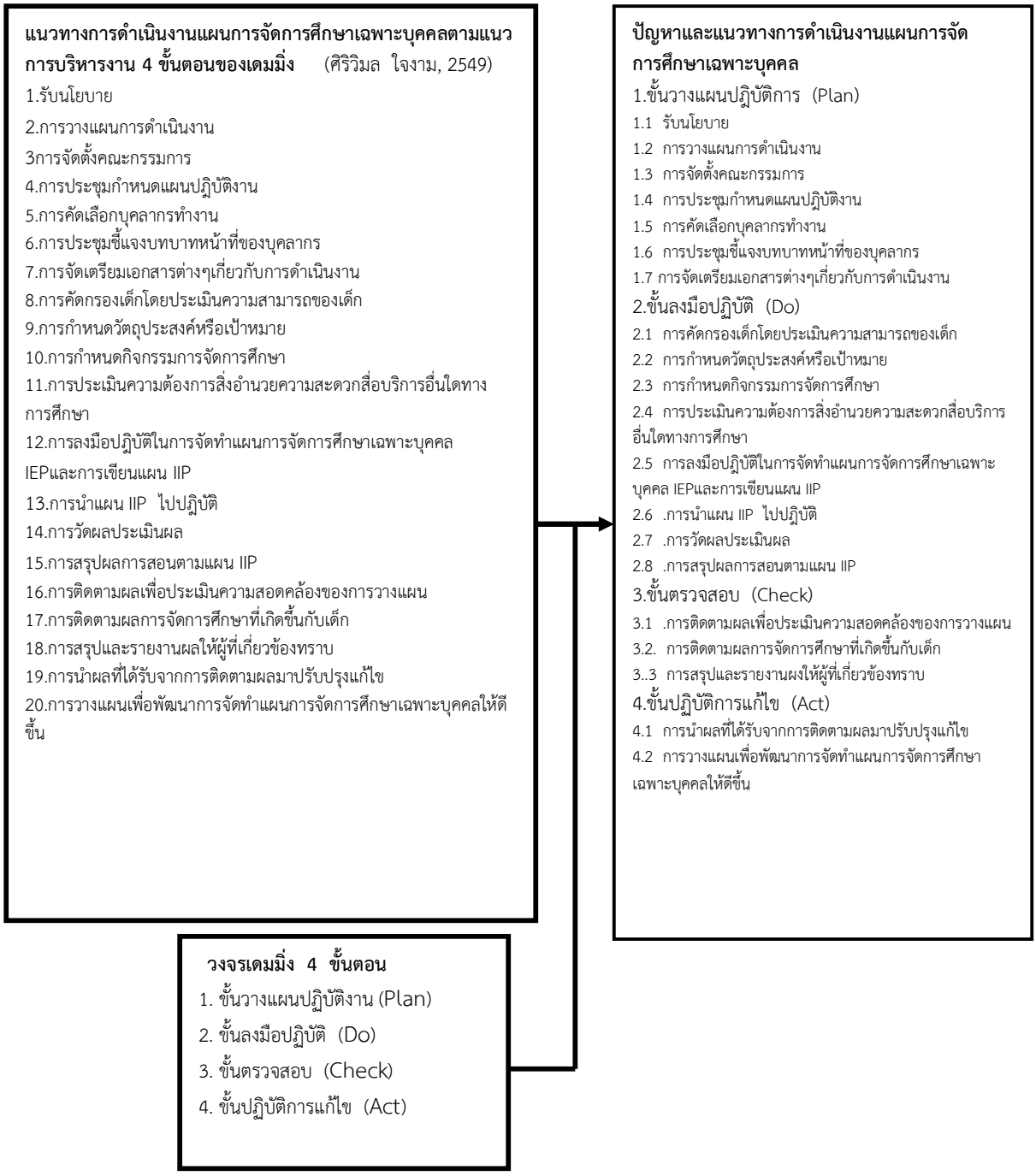

ผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 มีดังนี้

1. ปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

จากการวิจัยข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ใน 4 ขั้นตอน พบว่า

1.1 ขั้นตอนการวางแผนดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนทุกกลุ่มมีความเห็นว่า **การดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในขั้นตอนนี้ไม่มีปัญหา** โดยให้เหตุผลว่า 1) ครูและผู้บริหารโรงเรียน มีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการวางแผนการดำเนินงานเป็นอย่างดี โดยมีคุณวุฒิทางการศึกษาและได้รับการอบรมอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ 2) ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากคณะครูในการเป็นคณะกรรมการดำเนินงาน

1.2 ขั้นลงมือปฏิบัติการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผู้ให้สัมภาษณ์**มีความคิดเห็นทั้งสองลักษณะ คือเห็นว่ามีปัญหาและไม่มีปัญหา** โดยส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล มีปัญหาเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยคือ 1.) ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล 2) โรงเรียนได้รับสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอ 3) คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่ใช้ในการทำงานมีปัญหา แต่มีข้อสังเกตจากผู้ให้สัมภาษณ์ว่า การดำเนินงานแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติ ในประเด็นที่ไม่มีปัญหาคือ 1) การคัดกรองเด็กพิเศษ 2) การกำหนดวัตถุประสงค์ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล 3)การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล 4) การวัดผลประเมินผล

1.3 ขั้นตรวจสอบการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผู้ให้สัมภาษณ์**ทุกโรงเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าไม่มีปัญหาในการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล** ในขั้นตอนการตรวจสอบการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่ามีสาเหตุมาจาก 1) มีการนิเทศติดตามผลตลอดเวลา ติดตามความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง 2) มีการสรุปผลและรายงานผลการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

1.4 ขั้นการดำเนินงานปฏิบัติการแก้ไขแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผู้ให้สัมภาษณ์**ทุกโรงเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าไม่มีปัญหาในการดำเนินงานแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ในขั้นตอนการปฏิบัติการแก้ไขการดำเนินงานแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล** โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่ามีสาเหตุมาจาก 1)การนำผลที่ได้รับมาจากการติดตามผลปรับปรับปรุงแก้ไข 2) แนวทางในการพัฒนาการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

2. แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอให้เห็นดังตาราง

ตาราง 1 ปัญหาและแนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ปัญหา	แนวทางการดำเนินงาน
ขั้นตอนการวางแผน ไม่พบว่ามีปัญหา	**ขั้นตอนการวางแผน** -
ขั้นตอนการลงมือปฏิบัติ 1. ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ดังคำกล่าวของผู้ให้การสัมภาษณ์ที่กล่าวว่า “ครูไม่มีความชำนาญ ความรู้ในเรื่องการจัดทำแผนไม่มี หัวหน้าโครงการไม่เชี่ยวชาญ ขาดความรู้ความสามารถพอสมควร” (ผู้บริหารโรงเรียนที่ 2) “ครูผู้รับผิดชอบ คนที่ได้รับการอบรมมีเพียงคนเดียว มาขยายผลได้ไม่เต็มที่ ครูไปอบรมหนึ่งสัปดาห์แต่มาขยายผลครึ่งวัน ทำให้ได้รับการถ่ายทอดได้ไม่เต็มที่” (ผู้บริหารโรงเรียนที่ 7) “ครูบางคนไม่ได้รับการอบรมไม่มีความรู้ความสามารถในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลและเด็กเรียนร่วม ไม่เข้าใจวิธีการจัดทำแผน IEPและ IIP มีปัญหาในด้านนี้”(ครูหัวหน้าโครงการการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่ 8) “ครูไม่ได้จบมาโดยตรง ครูขาดความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรม”(ครูผู้สอนที่รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่ 2)	**ขั้นตอนการลงมือปฏิบัติ** 1. ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดจัดสุโขทัยควรอบรมให้ความรู้แก่ครูทุกคน ทุกโรงเรียนเทอมละ 1 ครั้ง 2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาควรจัดอบรมให้ความรู้กับครูทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย 3. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประสานกับโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมในการฝึกเขียนแผน 4. ศึกษานิเทศก์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานำผู้ที่มีความรู้ เชี่ยวชาญด้านการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลมาอบรมเชิงปฏิบัติการจัดทำแผนและศึกษานิเทศก์นิเทศติดตามเป็นระยะๆ 5. คณะครูจัดอบรมกันเองในโรงเรียน โดยเชิญวิทยากรในท้องถิ่นหรือโรงเรียนใกล้เคียงมาให้การอบรม 6. คณะครูศึกษาดูงานโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมและโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม

ตาราง 1 (ต่อ)

ปัญหา	แนวทางการดำเนินงาน
ปัญหาการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล	**แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล**
2. สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอ ดังคำกล่าวของผู้ให้การสัมภาษณ์ที่กล่าวว่า “สื่อไม่เพียงพอ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจะดำเนินการจัดซื้อให้ ของที่ได้มาไม่ตรงกับความต้องการ”(ครูผู้สอนที่รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาพิเศษ โรงเรียนที่ 2) “สื่อต่างๆจากโรงเรียนพยายามจัดหาให้เพียงพอกับความต้องการของเด็กแต่บางครั้งสื่อไม่พอ ไม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก เช่นเด็กบกพร่องทางสายตาขอแว่นตาแว่นขยายไปก็ยังไม่ได้ตรงตามที่กำหนดไว้ขาดแคลนบ้างบางอย่าง” (ผู้บริหารโรงเรียนที่ 3) “สื่อที่มีอยู่คือสื่อที่ผลิตขึ้นเอง สื่อที่ศูนย์การศึกษาพิเศษให้มาบางครั้งสื่อไม่เหมาะสมต้องผลิตขึ้นเองบ้างบางครั้งไม่มีวัตถุดิบที่เหมาะสม สื่อไม่เพียงพอต้องประยุกต์ใช้”(ครูหัวหน้าโครงการการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่3) “สื่อไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนเพราะนักเรียนของเรามีจำนวนมาก”(ครูผู้สอนที่รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่ 7) “สื่อน้อยไป ควรให้มีความหลากหลายและขาดงบประมาณ”(ครูหัวหน้าโครงการการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่ 9)	1. ครูจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเพื่อของบประมาณไปที่ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา 2. ครูผลิตสื่อใช้เองโดยนำวัสดุท้องถิ่นนำมาผลิต 3. ครูประยุกต์ใช้สื่อที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด 4. ครูของบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานราชการในท้องถิ่น เช่น ชุมชน เทศบาล

ตาราง 1 (ต่อ)

ปัญหา	แนวทางการดำเนินงาน
3. คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่ใช้ในการปฏิบัติงานมีปัญหา ติดขัดล่าช้า ดังคำกล่าวของผู้ให้การสัมภาษณ์ที่กล่าวว่า “การเข้าระบบอินเทอร์เน็ต ปัญหาอยู่ที่ระบบลงไปแล้วล่าช้า ลงข้อมูลไปแล้วไม่รับ” (ครูหัวหน้าโครงการการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่ 9) “การเข้าระบบอินเทอร์เน็ต ในการจัดทำ IEP Online อินเทอร์เน็ตมีความล่าช้าเด็กพิเศษมีจำนวนมากจึงทำให้การกรอกข้อมูลพื้นฐานมากจนบางครั้งไม่สามารถบันทำได้ ทำให้ทำงานซ้ำซ้อน”(ครูผู้สอนที่รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนที่ 9)	1. ครูแจ้งผู้บริหารทราบเพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องปรับปรุงแก้ไข 2. ครูประสานงานศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานปรับปรุงแก้ไขระบบการทำงาน 3. หากมีความจำเป็น ครูควรใช้อุปกรณ์ส่วนตัวที่บ้านหรือชุมชน 4. ครูของบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานราชการในท้องถิ่น เช่น ชุมชน เทศบาล
ขั้นตรวจสอบการดำเนินงาน ไม่พบว่ามีปัญหา	**ขั้นตรวจสอบการดำเนินงาน** -
ขั้นปฏิบัติการแก้ไขการดำเนินงาน ไม่พบว่ามีปัญหา	**ขั้นปฏิบัติการแก้ไขการดำเนินงาน** -

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยแนวทางดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ปัญหาทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เมื่อวิเคราะห์แล้วพบปัญหาคือ ครูยังมีความรู้ความเข้าใจและทักษะในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไม่เพียงพอ มีผลทำให้การดำเนินงานการจัดการศึกษาพิเศษ ไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แสดงให้เห็นว่า การอบรมของหน่วยงานที่รับผิดชอบที่ผ่านมายังมีประสิทธิภาพไม่ดีเท่าที่ควร อาจเป็นที่กระบวนการหรือเนื้อหาสาระไม่ตรงกับความต้องการในการใช้งานของครู ทั้ง ๆ ที่หน่วยงานดังกล่าวก็จัดการอบรมให้ความรู้เป็นประจำทุกปี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เจษฎาภรณ์ แก่นนาคำ (2545) ได้ศึกษาเรื่องสภาพการดำเนินงานและปัญหาในการจัดการเรียนร่วมของเด็กพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่าบุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับนักเรียนพิเศษ เนื้อหาในหลักสูตรไม่เหมาะกับการจัดการเรียนร่วม ครูผู้สอนยังขาดเทคนิคเฉพาะต่างๆที่เหมาะสม ในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนพิเศษเรียนร่วม สื่อไม่เพียงพอและประสิทธิภาพไม่เพียงพอ ครูไม่มีจิตวิทยาในการใช้สื่อการสอน ครูขาดความรู้และประสบการณ์ด้านการวัดผลและประเมินผลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และสอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจา ชลธาร์นนท์ (2548) ได้ศึกษาการนำนโยบายสู่

การปฏิบัติ กรณีศึกษาในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่าจุดอ่อนของการดำเนินงานของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม คือ กระบวนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ ครูยังไม่มีความรู้ในการทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IIP) และแผนการจัดการศึกษาที่จัดทำแล้วนั้น ยังไม่ครอบคลุมสาระสำคัญและชัดเจนเพียงพอที่จะพัฒนานักเรียนได้ ครูมีภาระงานมากมีผลทำให้แผนการสอนเฉพาะบุคคลไม่มีคุณภาพ การประเมินนักเรียนยังไม่ครอบคลุมทุกด้าน มีปัญหาเรื่องการคัดแยก การคัดกรอง เนื่องจากขาดความรู้ ความเชี่ยวชาญในการค้นหาและตรวจสอบความบกพร่องของนักเรียนแต่ละประเภท เทคนิคการสอนยังไม่เหมาะสมกับนักเรียน การรายงานความก้าวหน้านักเรียนยังไม่สมบูรณ์ และยังไม่มีการทบทวนเพื่อปรับแผน IEP เช่นเดียวกับงานวิจัยของ นิรัติศัย ชิณกะธรรม (2547) ได้ศึกษาเรื่องสภาพปัญหาบุคลากรด้านการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษาพิเศษเขต 11 จังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยเฉพาะการเขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในหัวข้อที่ 3 คือ การวางแผนจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และในส่วนของวิธีการพัฒนาบุคลากรโดยยุทธศาสตร์ด้านการศึกษาดูงาน พบว่า บุคลากรมีความรู้ ความเข้าใจ เกิดความตระหนักในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เพราะทุกคนให้ความสนใจและตั้งใจในการศึกษาดูงาน มีการซักถามปัญหา และขอสำเนาเอกสารกลับมาเป็นตัวอย่างในการพัฒนาการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

2. แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย

เมื่อวิเคราะห์แนวทางการดำเนินงานจากผู้เชี่ยวชาญที่ให้สัมภาษณ์ พบว่าส่วนใหญ่เป็นข้อเสนอแนะนำให้องค์กรที่เกี่ยวข้องทำงานร่วมกัน ได้แก่ ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย โรงเรียน หน่วยงานราชการในท้องถิ่น ผู้บริหารโรงเรียน ครูหัวหน้าโครงการการศึกษาพิเศษ ครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนางานการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นอย่างยิ่ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

เมื่อพิจารณาตามบทบาทหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าแต่ละฝ่ายควรแสดงบทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงานจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย ดังนี้

1. ครูที่เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับงานการศึกษาพิเศษ มักเป็นตัวแทนคนเดิม โรงเรียนควรตระหนักถึงการพัฒนาบุคลากรให้ทั่วถึง

2. งานการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นการแต่งตั้งครูที่รับผิดชอบงานด้านการจัดการศึกษาพิเศษนี้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและโรงเรียนควรร่วมมือกันในการคัดเลือกบุคลากรให้เหมาะสม มีความรู้ความสามารถเข้ามามีบทบาทและทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษอย่างสมบูรณ์แบบ

3. ครูควรมีความตระหนักในตนเอง ในการที่จะพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องและพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีพัฒนาการที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยบทบาทขององค์กรส่วนท้องถิ่นในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
2. ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลกร

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2543). *แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

เจษฎาภรณ์ แก่นนาคำ. (2545). *สภาพการดำเนินงานและปัญหาในการจัดการเรียนร่วมของเด็กพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น.* วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย (สาขาการศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2552). รูปแบบการจัดการเรียนร่วมแบบรวมพลัง: การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการโดยครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วม**. วันที่สืบค้น 9 มกราคม 2556, เข้าถึงได้จาก http://www.hatyaiwit.ac.th/media/ebook/pdf/4315014/pdf.pdf.**

นิริตศัย ชิณกะธรรม. (2547). *การพัฒนาบุคลากรด้านการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 11 จังหวัดนครราชสีมา.*การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เบญจา ชลธาร์นนท์. (2548). *การสังเคราะห์งานด้านการจัดการเรียนร่วมสู่ภาคปฏิบัติเพื่อนำสู่นโยบายการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพสำหรับเด็กและเยาวชนพิการ***.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

ปราณี หินจันทร์ และคณะ. (2550). *การศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในชั้นเรียนปกติปีการศึกษา 2548 จังหวัดอุตรดิตถ์***.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ***.** กรุงเทพฯ: รำไทยเพรส.

พวงแก้ว กิจธรรม. (2549). โปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคลกับงานฟื้นฟูสมรรถภาพการได้**ยิน. วันที่สืบค้น 11 มีนาคม 2556, เข้าถึงได้จาก http//www.tddf.or.th/library/study/iepdeaf1.doc.**

พูลทรัพย์ คชฤทธิ์ (2545). *การศึกษาความต้องการนิเทศทางวิชาการของครูโครงการเรียนร่วมโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสตูล.* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ. ถ่ายเอกสาร.

ศิริวิมล ใจงาม. (2549). *การศึกษาพิเศษ***.** พิษณุโลก: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

อมรรัตน์ ด้วงทรัพย์. (2551). *การนำเสนอแนวทางการดำเนินงานวิชาการ โรงเรียนเรียนร่วมที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาภาคบังคับ จังหวัดกำแพงเพชร***.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต (สาขาการบริหารการศึกษา) คณะบัณฑิตวิทยาลัย) มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก.

แนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พิษณุโลก เขต 1

สุนีย์ จำปาเงิน
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
สุวพัชร์ ช่างพินิจ[1]
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รับต้นฉบับ: 17 กรกฎาคม 2558 รับตีพิมพ์: 21 สิงหาคม 2558 **บทความวิจัย**

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ 2 ขั้นตอน ในขั้นตอนที่ 1 ศึกษาปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 151 คน จาก 18 โรงเรียน สถิติที่ใช้วิเคราะห์คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง กลุ่มเป้าหมายเป็นนักวิชาการ ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำนวนทั้งหมด 5 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมมีปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในภาพรวมทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับ ปานกลาง ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษทั้ง 5 ท่าน ได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงว่า 1) หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดอบรมครูผู้สอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้สามารถใช้เทคนิคการประเมินตามสภาพจริง 2) ควรตั้งคณะทำงานเพื่อพัฒนารูปแบบการออกข้อสอบให้เหมาะสมการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้นั้น 3)โรงเรียนต้องสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาด้านการใช้เทคโนโลยีโดย 4) ครูต้องวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาในการจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรใช้วิธีแก้ปัญหาที่หลากหลายโดยให้ผู้เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหานี้และควรแก้ปัญหาเป็นรายบุคคล

คำสำคัญ: การประเมินผลตามสภาพจริง เด็กที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

[1]การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงสุวพัชร์ ช่างพินิจ คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม E-mail: changpinit@psru.ac.th
DOI: 10.14456/edupsru.2015.13

Guidelines for Solving Problems on Authentic Assessment of Children with Special Needs in Leading Mainstreaming Schools under Phitsanulok Education Service Area 1

Sunee Champa-ngoen
Pibulsongkram Rajabhat University

Suwapatchara Changpinit [1]
Pibulsongkram Rajabhat University

Received: 17 July 2015 Accepted: 21 August 2015

Research Article

The purposes of this study were 1) to explore the problems on authentic assessment of children with special needs in leading mainstreaming schools and 2) to purpose guidelines for solving problems on authentic assessment of children with special needs in leading mainstreaming schools under Phitsanulok Education Service Area 1. To explore the problems on authentic assessment, 151 teachers from leading mainstreaming schools were the sample of this study. A 5 scale Likert-type questionnaire was employed. Data were analyzed using Means and Standard Deviations. Then to seek guidelines for solving problems on authentic assessment of children with special needs, 5 experienced special educators including a director and a vice director of Special Education Center, an academic, a school supervisor and a teacher were interviewed. Content analysis was employed. The findings of this study were;

Over all, problems on authentic assessment of children with special needs in leading mainstreaming schools were found at a moderate level. Purposed guidelines for solving problems on authentic assessment of children with special needs in leading mainstreaming schools included; 1) providing workshop on authentic assessment techniques for teachers, 2) set up a committee to develop measurement tools to use with students with special needs 3) providing specialist on assistive technology to help teachers 4) analyze students' real problems and employ various strategies to help them learn more successful in school.

Keywords: authentic assessment, children with special needs, leading mainstreaming school

[1]Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Suwapatchara Changpinit, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University E-mail: changpinit@psru.ac.th

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มุ่งเน้นการประเมินผลระหว่างการเรียนรู้ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบการประเมินผลการศึกษา จากการประเมินผลการศึกษาแบบดั้งเดิม (Tradition Assessment) โดยใช้ข้อสอบเพียงอย่างเดียวมาเป็นจัดการประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ในปี พ.ศ.2543 ได้มีนโยบายและเจตนารมณ์ที่จะขยายโอกาส และบริหารการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ทั่วถึงและมีคุณภาพเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ได้มีนโยบายว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคนต้องได้เรียน โดยได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองและสังคม” (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) การประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้มีการกำหนดให้ใช้วิธีการวัดและประเมินผลผู้เรียนตามสภาพจริง

จากสภาพความเป็นมาและปัญหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วมใน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ถึงแม้จะมีครูการศึกษาพิเศษที่ผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับงานการศึกษาพิเศษมามากก็ตาม โดยเฉพาะงานด้านการประเมินผลซึ่งเป็นปัญหาแก่ครูผู้สอนมาโดยตลอด แต่เนื่องจากการประเมินผลตามสภาพจริงมีรายละเอียดของการปฏิบัติค่อนข้างมาก จึงทำให้ครูไม่สามารถนำไปใช้ให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมอย่างแท้จริงกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในเรื่องการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยยึดแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของประสาน กันตัง (2551) ซึ่งมีอยู่ 4 ด้าน คือ 1) การปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน 2) ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริง 3) ด้านการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง 4) ด้านการสนับสนุนจากทางโรงเรียน ทั้งนี้ผลการวิจัยจะสะท้อนสภาพความเป็นจริงของการดำเนินงาน ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

จุดมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1

2. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พิษณุโลก เขต 1

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต1

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต1

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริงจากเอกสารและนักวิชาการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประยุกต์ใช้ประเด็นปัญหาของประสาน กันตัง (2551) เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

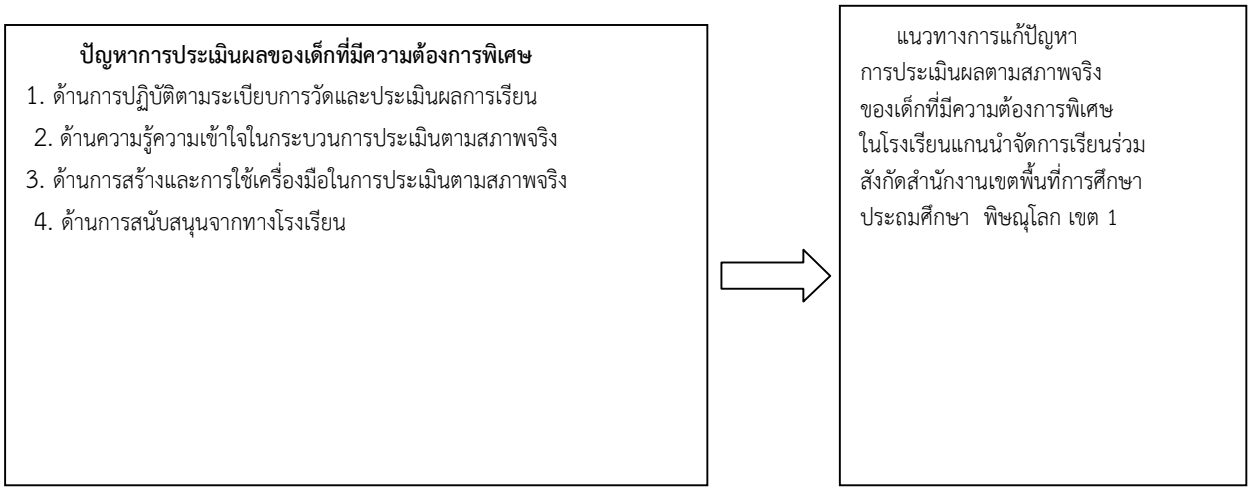

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1

ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งหมด 238 คน จากโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมทั้งหมด 18 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ จำนวน 151 คน ได้มา โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายตามขนาดของโรงเรียน โดยใช้เขตพื้นที่การศึกษาเป็นเกณฑ์ในการจำแนก และจำนวนเลือกมาร้อยละ 50 ได้ 9 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถาม มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) นำแบบสอบถามฉบับร่างที่สร้างขึ้นจำนวน 35 ข้อ เสนอต่อกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณา ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของข้อคำถาม ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจหาความตรงของเนื้อหา(Content Validity) โดยพิจารณาหาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับคำนิยามศัพท์ ตามประเด็น 4 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริงมีการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง และได้รับการสนับสนุนจากทางโรงเรียน การหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับคำนิยามศัพท์โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน นำแบบสอบที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item-Objective Congruence : IOC) ของข้อคำถามได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.50 ขึ้นไป จากนั้นนำข้อคำถามจำนวน 35 ข้อไปจัดทำแบบสอบถาม แล้วนำไปทดลองใช้กับครูในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม จำนวน 2 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาร์ค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 นำแบบสอบถาม

มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอความเห็นชอบเพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต1

กลุ่มเป้าหมาย เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 5 ท่าน

เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ได้จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 เกี่ยวกับปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กพิเศษตามประเด็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านการปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน 2) ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริง 3) ด้านการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง และ4) ด้านการสนับสนุนจากทางโรงเรียน หลังจากนั้นจึงกำหนดกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยเลือกเฉพาะประเด็นปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาสูงสุดในแต่ละด้านมาสร้างแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมประเด็นทั้ง 4 ด้านก่อนที่จะนำไปใช้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน เพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหาในประเด็นต่างๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ตามประเด็นที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะตามลักษณะของปัญหาที่พบทั้ง 4 ด้าน

ผลการวิจัย

จากการสอบถามครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งหมด 151 คน จากโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมทั้งหมด 9 โรงเรียน ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมดังปรากฏในตาราง 1

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ของครูผู้สอนในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1

ด้าน	ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริง	$\overline{x}$	S.D.	ระดับ
1	**ด้านการปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน**	**3.19**	**1.21**	**ปานกลาง**
	1.1 การจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้	3.37	1.26	ปานกลาง
	1.2 การให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	3.26	1.18	ปานกลาง
	1.3 การจัดทำเอกสารประเมินผลให้เป็นปัจจุบัน	3.23	1.32	ปานกลาง
2	**ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริง**	**3.30**	**1.21**	**ปานกลาง**
	2.1 การใช้เทคนิคในการประเมินตามสภาพจริง	3.42	1.15	ปานกลาง
	2.2 การวิเคราะห์เนื้อหา/จุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนการสร้างเครื่องมือที่จะประเมินผล	3.40	1.21	ปานกลาง
	2.3 การวางแผนการประเมินตามสภาพจริงสภาพจริง	3.36	1.21	ปานกลาง
3	**ด้านการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง**	**3.29**	**1.10**	**ปานกลาง**
	3.1 การออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้	3.36	1.16	ปานกลาง
	3.2 การสร้างเครื่องมือที่หลากหลายในการประเมินผลตามสภาพจริง	3.34	1.11	ปานกลาง
	3.3 การนำเทคโนโลยีและเทคนิคการวัดและประเมินผลใหม่ๆมาใช้	3.32	1.10	ปานกลาง
4	**ด้านการสนับสนุนจากทางโรงเรียน**	**3.26**	**1.10**	**ปานกลาง**
	4.1 การหาบุคลากรผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาในด้านการใช้เทคโนโลยีในการประเมินผลตามสภาพจริง	3.30	1.12	ปานกลาง
	4.2 ความพอเพียงอุปกรณ์ในการจัดทำเอกสารการประเมินตามสภาพจริง เช่น เครื่องพิมพ์ เครื่องถ่ายเอกสาร	3.29	1.10	ปานกลาง
	4.3 ความทั่วถึงของเอกสารทางวิชาการของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่ส่งมายังครูผู้สอน	3.28	1.11	ปานกลาง
	รวม	**3.22**	**1.10**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 1 พบว่า ในภาพรวมปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านการปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการใช้เทคนิคในการประเมินตามสภาพจริง

ด้านการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ด้านการสนับสนุนจากทางโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการหาบุคลากรผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาในด้านการใช้เทคโนโลยีในการประเมินผลตามสภาพจริง

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลกเขต1

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษจำนวน 5 ท่านคือ นักวิชาการทางการศึกษาพิเศษ ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้เชียวชาญได้เสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ดังนี้

ตาราง 2 สรุปปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

ปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง	แนวทางการแก้ปัญหา
1.การจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้	1. ครูควรวิเคราะห์ปัญหาผู้เรียนเป็นรายบุคคลและใช้วิธีการสอนซ่อมเสริมที่หลากหลายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้
2.การใช้เทคนิคในการประเมินตามสภาพจริง	2. ควรจัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องเทคนิคการประเมินผลตามสภาพจริงเพื่อให้ครูสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง
3.การออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้	3.ครูควรวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดเนื้อหา และตั้งจุดประสงค์ให้ชัดเจน กำหนดสัดส่วนเนื้อหาให้เหมาะสม
4.การหาบุคลากรผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาในด้านการใช้เทคโนโลยีในการประเมินผลตามสภาพจริง	4.ควรประสานขอความร่วมมือกับวิทยากรท้องถิ่นและผู้เชี่ยวชาญในระดับเขตพื้นที่การศึกษาหรือค้นหาแนวทางการใช้เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องทางเว็บไซต์

จากตาราง 2 พบว่าแนวทางการแก้ปัญหาการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ สามารถสรุปได้ 2 ลักษณะคือ

ส่วนที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนโดยตรงที่ครูสามารถพึ่งตนเองในการแก้ปัญหาดังกล่าวได้คือ

1. ครูควรวิเคราะห์ปัญหาผู้เรียนเป็นรายบุคคลและใช้วิธีการสอนซ่อมเสริมที่หลากหลายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ครูควรวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดเนื้อหา และตั้งจุดประสงค์ให้ชัดเจน กำหนดสัดส่วนเนื้อหาให้เหมาะสม

ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพึ่งพาบุคคลหรือหน่วยงานภายนอก ประกอบด้วย

1. ควรจัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องเทคนิคการประเมินผลตามสภาพจริงเพื่อให้ครูสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง
2. ควรประสานขอความร่วมมือกับวิทยากรท้องถิ่นและผู้เชี่ยวชาญในระดับเขตพื้นที่การศึกษาหรือค้นหาแนวทางการใช้เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องทางเว็บไซต์

อภิปรายผล

ผลการวิจัยแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายผล ดังนี้

ตามที่ในภาพรวมพบว่า ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริงนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ครูในโรงเรียนเรียนร่วมส่วนใหญ่ยังขาดการศึกษาอบรมเฉพาะด้านเกี่ยวกับวัดและประเมินผลตามสภาพจริงจึงทำให้ระบุว่าตนเองมีปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวค่อนข้างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาญ ชมชื่น (2547) พบว่า การวัดและประเมินผลตามแนวทางปฏิรูปการศึกษา และตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 มีปัญหาในการดำเนินการมาก เพราะเป็นเรื่องใหม่ บุคลากรยังไม่มีความรู้ ความเข้าใจและยังสับสน ในกระบวนการดำเนินการวัดผล เช่นเดียวกับ ทัศนีย์ สิงหวงศ์ (2547) ซึ่งพบว่าครูมีความรู้ความเข้าใจในการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงค่อนข้างน้อยและไม่มีการปฏิบัติเป็นรูปธรรม อีกทั้งผลการศึกษาพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงของ นิมิตร ฤทธิ์ไธสง (2547) ปรากฏผลว่ากิจกรรมการฝึกอบรมแบบเข้มและอีกหลายๆกิจกรรม ทำให้ผู้ร่วมศึกษามีความรู้ความเข้าใจมีทักษะและความสามารถในการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับผู้วิจัยหลายท่าน (ลลิตา วงษ์จันดี, 2547; เธียรชัย เฉวียงวาศ, 2547) แสดงว่ากระบวนการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้นยังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยเป็นรายด้านสามารถอภิปรายผลดังนี้

1.1 ด้านการปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ารายการที่มีปัญหาสูงสุดคือการจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ครูสอนซ่อมเสริมเนื้อหาไม่ตรงตามจุดประสงค์อาจเป็นเพราะว่าครูขาดทักษะในการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ ตลอดจนไม่สามารถออกแบบการสอนได้สอดคล้องกับจุประสงค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่เข้าใจหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผลดีพอ ดังผลการวิจัยแสดงว่าโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในปัจจุบันยังมีปัญหาด้านการปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน สอดคล้องกับ บุญเหล็ง เจริญลอย (2548) ที่กล่าวไว้ว่า การปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน ยังไม่ครอบคลุมทุกด้านเนื่องจากครูไม่เข้าใจหลักการกระบวนการหรือขั้นตอนตลออดจนไม่ชัดเจนในเกณฑ์การประเมินตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน

1.2 ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ารายการที่มีปัญหาสูงสุดคือการใช้เทคนิคในการประเมินตามสภาพจริง ผู้วิจัยเห็นว่า ครูขาดยังเทคนิคและวิธีการในการประเมินผลซึ่งมีความหลากหลายและเป็นเรื่องของความชำนาญในการเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเด็ก สอดคล้องกับผลการวิจัยแสดงว่าโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในปัจจุบันยังมีปัญหาการใช้เทคนิคในการประเมินตามสภาพจริงสอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2544) ที่ได้รายงานการวิจัยเรื่องการประเมินการเรียนรู้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน โดยถือว่าการประเมินผลการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องปฏิบัติตามเกณฑ์และมาตรฐานของสถานศึกษาตรงกับ เจษฎาภรณ์ แก่นนาคำ (2545) พบว่า บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เนื้อหาในหลักสูตรไม่เหมาะกับเด็กในการจัดการเรียนร่วม ครูผู้สอนยังขาดเทคนิคเฉพาะสำหรับการประเมินผล เช่นเด็กมีปัญหาเฉพาะเรื่องการอ่านก็ควรปรับวิธีการวัดผลเป็นการทำกิจกรรมอื่นแทนโดยที่ครูต้องมีเทคนิคเฉพาะมาใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.3 ด้านการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ารายการที่มีปัญหาสูงสุดคือการออกข้อสอบไม่ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ผู้วิจัยเห็นว่าการออกแบบข้อสอบมีหลากหลายวิธีที่ครูต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการวัดความสามารถของผู้เรียน และสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ แสดงให้เห็นว่าครูยังขาดความเข้าใจในหลักเกณฑ์ กระบวนการออกข้อสอบที่ได้มาตรฐาน ซึ่งตรงกับ บุญเหล็ง เจริญลอย (2548) ที่ กล่าวไว้ว่าการที่บุคลากรไม่มีการนำกระบวนการวัดและประเมินตามสภาพจริงมาใช้ เนื่องจากครูไม่เข้าใจหลักการ กระบวนการ ขั้นตอนรวมทั้งการออกข้อสอบไม่ตรงจุดประสงค์ที่จะวัดและไม่ครอบคลุมเนื้อหาสาระ ตลอดจนไม่ชัดเจนในเกณฑ์ประเมินตามสภาพจริง

1.4 ด้านการสนับสนุนจากทางโรงเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ารายการที่มีปัญหาสูงสุดคือ การหาบุคลากรผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาในด้านการใช้เทคโนโลยีในการประเมินผลตามสภาพจริง ผู้วิจัยเห็นว่าโรงเรียนขาดงบประมาณที่จะจัดจ้างบุคลากรโดยเฉพาะด้านการใช้เทคโนโลยีแล้วในการประเมินผลสอดคล้องกับ ประนอม นามนิตย์ (2547) การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง อาจมีปัญหาและอุปสรรคอยู่บ้างในเรื่องการฝึกอบรม เนื่องจากโรงเรียนขาดงบประมาณสนับสนุนที่จะเชิญผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ด้านการใช้เทคโนโลยีการศึกษา เอกสารไม่เพียงพอ ภาระงานมาก ไม่มีเวลาศึกษาทันตามกำหนด ส่วนการนิเทศแบบมีส่วนร่วมจะมีปัญหาเรื่องของเวลา จากผลการวิจัยแสดงว่าโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในปัจจุบันยังมีปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการประเมินผลตามสภาพจริง

2. แนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ สรุปแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเด็น 4 ด้านและสามารถนำแนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

2.1 ด้านการปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการแก้ปัญหาการจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความเห็นว่า การจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น ประการแรก ควรเน้นเป็นรายบุคคลเพราะเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้แตกต่างกันมาก ความสามารถในการเรียนรู้หรือการรับรู้ก็มีระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งระบุอยู่ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลและจุดประสงค์จัดการเรียนรู้สามารถปรับได้แต่ละภาคเรียน จึงจะทำให้การสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษบรรลุตามจุดประสงค์ สอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2544) ที่ได้รายงานการวิจัยเรื่องการประเมินการเรียนรู้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน โดยถือว่าการประเมินผลการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องปฏิบัติตามเกณฑ์การประเมินการเรียนรู้ของสถานศึกษาที่ต้องเน้นการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาเป็นรายบุคคล

2.2 ด้านความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริง จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องปัญหาการใช้เทคนิคในการประเมินตามสภาพจริงมีความเห็นว่า ผู้บริหารต้องสร้างความตระหนัก จัดอบรมสัมมนา จัดทำข้อตกลงร่วมกันในการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจในกระบวนการประเมินตามสภาพจริง เพราะว่าผู้บริหารเป็นผู้ที่มีความสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนร่วมให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย สอดคล้องกับ สนอง ชาระมาตย์ (2549) พบว่าครูไม่สามารถวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เนื่องจากครูไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง จึงใช้กลยุทธ์ในการพัฒนาได้แก่ การอบรมให้ความรู้ การประชุมเชิงปฏิบัติการ และการนิเทศงานที่ปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ได้มากขึ้น ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนสูงขึ้น

2.3 ด้านการสร้างและการใช้เครื่องมือในการประเมินตามสภาพจริง จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้นั้น มีความเห็นว่า ควรตั้งคณะทำงานเพื่อ

พัฒนารูปแบบการออกข้อสอบให้เหมาะสม ครูสามารถดึงข้อมูลข้อสอบวิชาต่างๆที่มีในคลังข้อสอบจาก web site ของเขตพื้นที่มาใช้ประโยชน์ได้ ควรพัฒนาองค์ความรู้ในการออกข้อสอบให้กับคุณครูผู้สอน ซึ่งตรงกับชนิด บุญชูศร (2548) จากการเข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการและสามารถสร้างเครื่องมือในการวัดได้ถูกต้องและได้นำความรู้และทักษะที่ได้รับไปใช้ในการประเมินผลตามสภาพจริงได้ถูกต้อง

2.4 ด้านการสนับสนุนจากทางโรงเรียน จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยีมีความเห็นว่าครูสามารถค้นหาแหล่งข้อมูลอาจหาได้จากแหล่งวิทยากรในท้องถิ่นที่มีความรู้ความสามารถมีประสบการณ์เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีทางการค้นคว้าข้อมูลต่างๆ ในโลกออนไลน์ ต้องพัฒนาครูให้มีความรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการประเมินผล และทำความเข้าใจกับครูในการประเมินผลเด็กที่มีความต้องการพิเศษและท้ายที่สุดต้องนิเทศติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

เมื่อพิจารณาตามบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทุกคนต้องเห็นความสำคัญของเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยไม่เพิกเฉยและไม่ควรคิดว่าการที่มีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมอยู่ในห้องเรียนด้วยนั้นเป็นสิ่งที่เพิ่มภาระให้กับครูหรือโรงเรียนซึ่งเด็กควรจะได้รับการดูแลส่งเสริมให้มีพัฒนาการมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เพื่อไม่ให้เด็กเสียเวลาและโอกาสทางการศึกษา โดยแต่ละฝ่ายควรแสดงบทบาทหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถเพื่อร่วมมือกันแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมให้เกิดผลเป็นรูปธรรม ดังนี้

1. **บทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา** สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเป็นหน่วยงานต้นสังกัดโดยตรงของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ควรสร้างความตระหนักและเจตคติที่ดีต่อการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน ผู้ปกครองนักเรียน

2. **บทบาทของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด** ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการให้บริการ บำบัด ฟื้นฟู ควรเตรียมความพร้อมแก่คนพิการหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท และบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยร่วมมือกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจัดอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้เทคนิคการประเมินตามสภาพจริง การออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้ การหาบุคลากรผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาในด้านการใช้เทคโนโลยีในการประเมินผลตามสภาพจริง การจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ ทั้งนี้ศูนย์การศึกษาพิเศษต้องนิเทศติดตามผลการดำเนินงานร่วมกับเขตเขตพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อรับทราบและช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

3. **บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน** ผู้บริหารโรงเรียนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของการเรียนรู้ในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยตรงควรดำเนินการอย่างชัดเจน มีทัศนคติเชิงบวก มีความตระหนัก ต่องานเรียนร่วมพร้อมทั้งประสานความร่วมมือทำงานร่วมกับนักวิชาชีพสาขาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความพิการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน

4. **บทบาทของครูผู้สอน**

ครูผู้สอนควรพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความเข้าใจในงานการศึกษาพิเศษอย่างถ่องแท้เพราะงานการศึกษาพิเศษมีความละเอียดอ่อนในเรื่องของการดูแลช่วยเหลือเด็กเป็นรายบุคคลจึงมีความโดดเด่นทันสมัยโดยเฉพาะด้านการประเมินผลซึ่งเป็นการประเมินความสามารถจริงในปัจจุบัน ดังนั้นครูจึงควรศึกษาให้เกิดความชำนาญเป็นพิเศษ และทำหน้าที่ประสานงานกับบุคคลหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการจัดเตรียมเอกสารที่จำเป็นกับตัวเด็ก ทั้งเอกสารทางการแพทย์ เอกสารทางการศึกษา เอกสารในเรื่องการรับความช่วยเหลือจากสวัสดิการสังคม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การพัฒนาเทคนิคในการประเมินตามสภาพจริงสำหรับครูผู้สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม
2. การพัฒนารูปแบบการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม
3. แนวทางการพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการประเมินตามสภาพจริงของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม
4. แนวทางการจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

เอกสารอ้างอิง

ชนิด บุญชูศร. (2548). *การพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงโรงเรียนเชียงเครือวิทยาคมอำเภอเมืองกาฬสินธุ์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์เขต 1*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ชาญ ชมชื่น. (2547)**.** *การพัฒนาบุคลากรด้านการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริงโรงเรียนบ้านหนองเม็กพิทยา อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ทัศนีย์ สิงหวงค์. (2547)**.** *การพัฒนาครูเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 27 จังหวัดหนองคาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคายเขต2 อำเภอโพนพิสัยจังหวัดหนองคาย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นิมิตร ฤทธิ์ไธสง. (2547). *การพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงโรงเรียนสตรีชัยภูมิ 2 อำเภอเมืองจังหวัดชัยภูมิ***.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประสาน กันตัง. (2551). *ปัญหาในการประเมินตามสภาพจริงของครูคณิตศาสตร์ช่วงชั้นที่3และ4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). *รายงานการวิจัยการประเมินการเรียนรู้: ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พริ้นติ้ง.

สนอง ชาระมาตย์. (2549). *การพัฒนาบุคลากรด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง โรงเรียนบ้านดงเมืองจอก อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

การพัฒนาแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ปิยลักษณ์ เทพกล่ำ[1]
มหาวิทยาลัยทักษิณ

คุณอานันท์ นิรมล
มหาวิทยาลัยทักษิณ

กฤธยากาญจน์ โตพิทักษ์
มหาวิทยาลัยทักษิณ

รับต้นฉบับ: 5 เมษายน 2558 รับตีพิมพ์: 15 พฤษภาคม 2558

บทความวิจัย

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแอปพลิเคชันเรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ให้มี 1) ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้ศึกษาประสิทธิภาพแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน จำนวน 42 คน และใช้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 34 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3)แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย เท่ากับ 83.46/82.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 นักเรียนที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.01 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : แอปพลิเคชัน, ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน, นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

[1] การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงนางสาวปิยลักษณ์ เทพกล่ำ สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ
Email: piyalak.ppt@gmail.com
DOI: 10.14456/edupsru.2015.14

The Development of Mobile Application on Daily Living Skills for Students with Intellectual Disabilities

Piyalak Thepklam[1]
Thaksin University

Khunarnan Niramol
Thaksin University

Krittayakan Topithak
Thaksin University

Received: 5 April 2015 Accepted: 15 May 2015

Research Article

The purposes of this research were 1) to develop a mobile application on daily living skills for students with intellectual disabilities that reach the set criterion of 80/80, 2) to compare the students achievement before and after learning with the mobile application, and 3) to study the students' satisfaction on the mobile application.

The sample was students from Pratomsuksa 1-3 attending Songkhla Phattanapanya School, 42 students were chosen to study achievement efficiency, and 34 students were chosen to study achievement before and after learning. The instruments included; 1) the mobile application on daily living skills for students with intellectual disabilities, 2) parallel pre and post achievement test, and 3) the satisfaction questionnaire. Data were analyzed using mean, standard deviation, percentage and t-test for dependent sample.

The findings were as follows; 1) the efficiency of Mobile Application on daily living skills for students with intellectual disabilities was 83.46/82.17 which met the specified criteria of 80/80, 2) after learning with mobile application on daily living skills for students with intellectual disabilities, the students showed a higher level of achievement at a significant level of 0.01, and 3) the students' satisfaction with the mobile application on daily living skills was highly positive.

Keyword: application, diary living skill, students with Intellectual disabilities

[1]Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Piyalak Thepklam Thaksin University E-mail: piyalak.ppt@gmail.com

บทนำ

การใช้แอปพลิเคชันบนอุปกรณ์แท็บเล็ตช่วยเพิ่มมิติและประโยชน์ในการใช้งานของแท็บเล็ต และยังใช้เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี แท็บเล็ตเป็นอุปกรณ์สื่อสารที่มีความสะดวกในการพกพา สามารถบรรจุแอปพลิเคชันต่างๆ ที่มีส่วนช่วยในการจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี นอกจากจะทำให้เกิดความสะดวกสบายต่อตัวผู้เรียนที่ไม่จำเป็นต้องพกสมุดหนังสือในการเรียนแล้ว การใช้แอปพลิเคชันยังเป็นอุปกรณ์การสอนที่ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากสามารถนำเสนอเนื้อหาได้ลึกซึ้งกว่าการสอนที่สอนตามปกติ เพราะมีการเตรียมการนำเสนอไว้เป็นขั้นตอนที่มีภาพประกอบการบรรยายข้อความนำเสนอรายละเอียด รวมไปถึงภาพเคลื่อนไหวหรือใช้วีดิทัศน์ ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น (พัลลภ พิริยสุรวงศ์, 2541)

โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ซึ่งเป็นโรงเรียนในสังกัดการศึกษาพิเศษนั้น รับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเข้าศึกษาในระดับชั้นอนุบาล ตลอดจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนทั้งไป-กลับ และนักเรียนที่อยู่หอพักภายในโรงเรียน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน การอ่าน การพูดคุยช้ากว่านักเรียนในโรงเรียนทั่วไป โรงเรียนจึงควรสนับสนุนให้นักเรียนได้ฝึกการเรียนรู้การดูแลตนเองในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว การรับประทานอาหาร การใช้ห้องน้ำ และการดูแลเรื่องเครื่องแต่งกายหรือผมของตนเองให้เรียบร้อย ทั้งนี้ก็ควรคำนึงถึงอายุ ระยะเวลาที่นักเรียนจะให้ความสนใจ และความสามารถของนักเรียนแต่ละคนในการมอบหมายงานซึ่งรายทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีความสำคัญกับชีวิตประจำวันของนักเรียนเป็นอย่างมาก ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม ตลอดจนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การทำงาน การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังจะเห็นได้จากเป้าหมายของหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา พุทธศักราช 2551 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สามารถช่วยเหลือตนเองและรักษาสุขภาพอนามัยของตนเองได้ (หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา, 2551)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชาทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ขึ้นสำหรับใช้ประกอบการเรียนรู้ เนื่องจากในปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังไม่มีแอปพลิเคชันที่ใช้สำหรับการเรียนการสอน (ไพฑูรย์ ศรีฟ้า, 2554) โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา นักเรียนจึงไม่สามารถปฏิบัติหรือเรียนรู้จากสื่อการเรียนการสอนที่ติดมากับแท็บเล็ตได้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีสื่อการสอนในรูปของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ประกอบกับโรงเรียนมีความพร้อมในด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศรวมถึงมีครูบุคลากรตลอดจนการบริหารจัดการด้านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับที่มีความพร้อม เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้เป็นอย่างดีตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆในด้านสื่ออุปกรณ์และบุคลากรเป็นอย่างดี จึงคาดว่าผลการศึกษาจะทำให้ได้แนวทางที่เหมาะสมในการที่จะนำไปพัฒนารูปแบบและกระบวนการการจัดการเรียนรู้โดยใช้แท็บเล็ตพีซีสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีประสิทธิภาพต่อไป

จุดมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา

วิธีการวิจัย

1. **ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง**

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่เรียนทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัยภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ซึ่งมีลักษณะการเรียนคละชั้น จำนวน 82 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 1)กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพแอปพลิเคชัน จำนวน 42 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน 2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน จำนวน 34 คน ได้มาจากการสุ่มแบ่งกลุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวคิด ADDIE MODEL (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2546) ได้แก่

1.1 การวิเคราะห์ (Analysis) เนื้อหาและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ได้หน่วยการจัดการเรียนรู้ 5 หน่วย ได้แก่ การดูแลรักษาและทำความสะอาดร่างกาย การเลือกเครื่องแต่งกายได้เหมาะสมกับเพศของตนเอง การดูแลรักษาและทำความสะอาดเครื่องแต่งกาย การทำความสะอาดภาชนะและอุปกรณ์ในการรับประทานอาหาร การบอกชื่อยาสามัญประจำบ้าน การวิเคราะห์ผู้เรียน และการวิเคราะห์ขอบข่ายงานพัฒนาแอปพลิเคชัน

1.2 การออกแบบ (Design) โดยการนำผลการวิเคราะห์มาออกแบบและเขียนแผนผังการทำงานของแอปพลิเคชัน

1.3 การพัฒนา (Development) โดยสร้างแอปพลิชันตามแผนผังการทำงาน ด้วยเนื้อหาบทเรียนที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ และนำแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวันที่สร้างเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพด้านเนื้อหา มีคุณภาพอยู่ที่ระดับดีมาก ($\bar{x}$ = 4.61 S.D. = 0.43) และด้านเทคนิค มีคุณภาพอยู่ที่ระดับดีมาก ($\bar{x}$ = 4.52 S.D. = 0.57)

1.4 การนำไปใช้ (Implementation) ได้นำแอปพลิเคชันไปใช้ตามแนวทางการหาประสิทธิภาพของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532) กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพเท่ากับ 80/80 โดยทดลองหาประสิทธิภาพครั้งที่ 1 การทดลองรายบุคคล (One to One Testing) โดยทดลองกับผู้เรียนจำนวน 3 คน ครั้งที่ 2 ทดลองแบบกลุ่มย่อย (Small Group Testing) โดยทดลองกับผู้เรียนจำนวน 9 คน และครั้งที่ 3 การทดลองในกลุ่มใหญ่ (Field Testing) โดยทดลองกับผู้เรียนจำนวน 30 คน ซึ่งมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.5 การประเมินและปรับปรุง (Evaluate and Improve) ผู้วิจัยได้นำแอปพลิเคชันไปใช้เพื่อประเมินผล โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนกับหลังเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.01

2. แบบประเมินคุณภาพแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ครอบคลุมคุณภาพด้านเนื้อหา ได้แก่ เนื้อหา การดำเนินเรื่อง การใช้ภาษา และการให้ผลย้อนกลับ จำนวน 23 ข้อ และคุณภาพด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา ได้แก่ เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง ตัวอักษร ภาพนิ่ง การใช้เสียง และปฏิสัมพันธ์ จำนวน 26 ข้อ มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการคุณภาพแอปพลิเคชัน อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้วิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นแบบปรนัยประเภทเลือกตอบ (Multiple Choice) ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.27-1.00 และค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .27 ถึง .40 และมีความเชื่อมั่นเชิงความสอดคล้องภายใน โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson เท่ากับ 0.99

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นมาตราส่วนประมาณ ค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยพิจารณาจากดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 มีค่าความเชื่อมั่นเชิงความสอดคล้องภายในโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.78

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย โดยการทดลองครั้งที่ 1 เป็นการหาข้อบกพร่องของแอปพลิเคชันในด้านต่างๆ เช่น ความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของการนำเสนอเนื้อหา ความถูกต้องการใช้ภาษา ความชัดเจนของตัวอักษรและรูปภาพ การโต้ตอบกับเครื่อง โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน ทดลองครั้งที่ 2 เป็นการหาแนวโน้มประสิทธิภาพของบทเรียนบนแอปพลิเคชัน และเป็นการตรวจสอบหาข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยนำแอปพลิเคชันไปทดลองกับผู้เรียนจำนวน 9 คน และทดลองครั้งที่ 3 เป็นการหาประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน โดยทดลองกับผู้เรียน จำนวน 30 คน ให้ผู้เรียนเรียนด้วยแอปพลิเคชันเรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน แต่ละชุดแล้วทำแบบฝึกหัดหลังเรียน และเมื่อเรียนเสร็จจึงทำแบบทดสอบหลังเรียนและนำผลมาหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินผลแอปพลิเคชัน โดยกำหนดแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง โดยทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา จำนวน 34 คน ก่อนที่จะเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน แล้วจึงเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัยแต่ละชุด หลังจากเรียนเสร็จแล้วทดสอบหลังเรียนอีกครั้ง แล้วนำคะแนนทั้ง 2 ครั้งมาเปรียบเทียบทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t–test for Dependent Sample)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ได้ทำการวิเคราะห์ 1) เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน โดยใช้ E_1/E_2 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน ด้วยการทดสอบที (t–test for Dependent Sample) 3) เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวันรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย กับเกณฑ์ 3.50 ด้วยการทดสอบทีแบบกลุ่มเดียว (One sample t-test)

ผลการวิจัย

1. การหาประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน

1.1 การทดลองหาประสิทธิภาพครั้งที่ 1 ของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา พบว่า แอปพลิเคชันมีประสิทธิภาพเท่ากับ 68.00/68.33 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80 จึงได้ทำการปรับปรุงแก้ไข ผลปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพแอปพลิเคชัน จากการทดลองครั้งที่ 1 จำนวน 3 คน

นักเรียนคนที่	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน (E_1) (เต็ม 25 คะแนน)	แบบทดสอบหลังเรียน (E_2) (เต็ม 20 คะแนน)
รวมคะแนน	51.00	41.00
ค่าเฉลี่ย	17.00	13.67
ประสิทธิภาพ (E_1/E_2)	68.00	68.33

1.2 การทดลองหาประสิทธิภาพครั้งที่ 2 ของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา พบว่า แอปพลิเคชันมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/79.44 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80 จึงได้ทำการปรับปรุงแก้ไข ผลปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพแอปพลิเคชัน จากการทดลองครั้งที่ 2 จำนวน 9 คน

นักเรียนคนที่	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน (E_1) (เต็ม 25 คะแนน)	แบบทดสอบหลังเรียน (E_2) (เต็ม 20 คะแนน)
รวมคะแนน	170	143.00
ค่าเฉลี่ย	18.89	15.89
ประสิทธิภาพ (E_1/E_2)	75.56	79.44

1.3 การทดลองหาประสิทธิภาพครั้งที่ 3 ของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา พบว่า แอปพลิเคชันมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.46/82.17 ตามเกณฑ์ 80/80 แสดงว่า สื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ในการทดลองหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อไปได้ ผลปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพแอปพลิเคชัน การทดลองครั้งที่ 3 จำนวน 30 คน

นักเรียนคนที่	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน (E_1) (เต็ม 25 คะแนน)	แบบทดสอบหลังเรียน (E_2) (เต็ม 20 คะแนน)
รวมคะแนน	626.00	493.00
ค่าเฉลี่ย	20.87	16.43
ประสิทธิภาพ (E_1/E_2)	83.46	82.17

2. การหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแอปพลิเคชัน กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา จำนวน 34 คน ก่อนที่จะเรียนด้วยแอปพลิเคชัน นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อ ก่อนจึงเรียนด้วยแอปพลิเคชัน และหลังจากเรียนเสร็จแล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบหลังเรียนอีกครั้ง ด้วยข้อสอบจำนวน 20 ข้อ แล้วนำคะแนนทั้ง 2 ครั้งมาเปรียบเทียบทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t–test for Dependent Sample) โดยผลการวิเคราะห์แสดงไว้ ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนกับหลังเรียน

คะแนน	จำนวน	$\bar{x}$	S.D	t**
ก่อนเรียน	34	12.82	2.037	-5.114
หลังเรียน	34	16.70	1.382	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแอปพลิชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเท่ากับ 16.70 ก่อนเรียน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.382 และก่อนเรียน เท่ากับ 12.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.037 โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

3. การทดสอบครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ให้กลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เฉลี่ยโดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งสามารถตอบสมมติฐานข้อที่ 3 ได้ที่ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อยู่ในระดับมาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน ที่มีต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน ($\bar{x}$ = 4.44, S.D = 0.66) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ (3.5) อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.01 ผลปรากฏตามตาราง 5

ตาราง 5 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน (N = 34)

ด้านการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	t
1. แอปพลิเคชันใช้งานง่าย	4.47	0.71	36.898**
2. รูปแบบของแอปพลิเคชันมีความน่าสนใจ	4.38	0.85	29.946**
3. เนื้อหามีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย	4.68	0.47	57.424**
4. มีการดำเนินเรื่องที่ทำให้เข้าใจง่าย	4.35	0.73	34.594**
5. การเชื่อมโยงบทเรียนไปยังส่วนต่างๆ ถูกต้องและเหมาะสม	4.12	0.81	29.726**
6. ภายในแอปพลิเคชันช่วยในการทบทวนความรู้	4.21	0.64	38.260**
7. ตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสม	4.67	0.65	39.191**
8. สี ตัวอักษรของพื้นหลังมีความเหมาะสม	4.33	0.65	41.956**
9. ภาพประกอบมีความสวยงาม น่าสนใจ	4.00	0.54	49.813**
10. เสียงบรรยาย และเสียงประกอบ มีความเหมาะสม	4.67	0.51	52.129**
รวม	4.44	**0.66**	**40.997****

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุป

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปประเด็นสำคัญ ได้ดังนี้ 1) ประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.47/82.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 2) นักเรียนที่เรียนด้วยแอปพลิชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 4.44 , S.D = 0.66) โดยมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ (3.5) อย่างมีนัยสำคัญที่ .01

อภิปรายผล

1. แอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีความสมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพ เพราะผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญตามกระบวนการของการสร้างแอปพลิเคชัน เป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นตามหลักเกณฑ์การพัฒนาสื่อ ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงค์ (2543) ที่กล่าวว่า สื่อเป็น “เครื่องช่วยนักเรียนเรียน” มากกว่าเป็น “เครื่องช่วยครูสอน” การใช้สื่อการสอนควรมุ่งให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อนั้น จะเห็นได้ว่า แอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้เน้นหลักการสร้าง โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะในการสร้างจินตนาการ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถประเมินความรู้ของตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล

2. ประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 กล่าวคือประสิทธิภาพระหว่างเรียนเท่ากับ 83.47 และมีประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.17 แอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผู้วิจัยได้มีการพัฒนาแอปพลิเคชันดังกล่าวอย่างมีระบบ โดยการนำหลักการออกแบบ

ระบบการเรียนการสอนของ ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2546) มาใช้ในการพัฒนาแอปพลิเคชัน ซึ่งมีกระบวนการสำคัญ 5 ขั้นตอน คือ

1. การวิเคราะห์ (Analysis) โดยเริ่มตั้งแต่การวิเคราะห์วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ศึกษาหลักสูตร และวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมทั้งวิชา วิเคราะห์ผู้เรียน วิเคราะห์ทรัพยากร วิเคราะห์เนื้อหาและวิเคราะห์การสอน

2. การออกแบบ (Design) เป็นขั้นตอนของการกำหนดจุดประสงค์ของบทเรียนให้สอดคล้องกับเป้าหมายของบทเรียน กำหนดโครงร่างและลำดับเนื้อหา กำหนดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม กำหนดเกณฑ์การประเมินผลการเรียน ตลอดจนการออกแบบและเขียนแผนผังของลำดับการสอน

3. การพัฒนาบทเรียน (Development) การนำผังงาน เนื้อหาบทเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาดำเนินการสร้างแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน

4. การนำไปใช้/ทดลองใช้ (Implementation) นำแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา ทำการตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสม แล้วนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข ก่อนที่จะนำไปใช้ทดลองหาประสิทธิภาพ

5. การประเมินและปรับปรุงแก้ไข (Evaluation and Revise) การประเมินแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน จะเป็นขั้นตอนสุดท้ายก่อนที่จะนำข้อมูลจากการประเมินมาปรับปรุงแอปพลิเคชันให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์และคณะ (2554) ได้ทำการวิจัย ผลการใช้แท็บเล็ตพีซี ในการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัยพบว่าด้านความรู้ ความเข้าใจและทักษะในเนื้อหา จากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สื่อบทเรียนมีเกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (80/80) คือบทเรียนวิชาคณิตศาสตร์เท่ากับ 94.4/84.9 และบทเรียนวิชาภาษาไทยเท่ากับ 98.2/88.5 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการใช้สื่อสารเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้อยู่ในระดับดีนักเรียนและผู้ปกครองมีความพึงพอใจการใช้แท็บเล็ตพีซีในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับพึงพอใจ

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการใช้แอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

จากผลการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ของโรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา ที่เรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย พบว่า ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียน แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนได้อย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของฮอง เรน เฉิน และ ฮุย หลิง ฮอง (Hong-Ren Chen and Hui-Ling Huang, 2010) ได้ศึกษาการยอมรับจากผู้จัดการความรู้ระบบการเรียนรู้ด้วยโทรศัพท์เคลื่อนที่ เมื่อผู้เรียนใช้อุปกรณ์มือถือที่แตกต่างกันในการเรียนรู้หน้าจอขนาดใหญ่ทำงานได้ดีขึ้นกว่าคนที่มีหน้าจอขนาดเล็กในการปฏิบัติงาน และระบบการทำงานที่มีคุณภาพ วิเคราะห์โดยผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มทดลองมีผลอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งการจัดการความรู้ระบบการเรียนรู้เคลื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทดลองมีผลอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งการจัดการความรู้ระบบการเรียนรู้เคลื่อนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมของการบรรยายในชั้นเรียนแบบดั้งเดิม หลังจากที่ประเมินการยอมรับแบบระบบโดยการสำรวจแบบสอบถามผลการทดลองแสดงให้เห็นว่า (1) การรับรู้ง่ายต่อการใช้ในเชิงบวกสามารถทำนายประโยชน์การรับรู้ของผู้เรียน (2) การรับรู้ประโยชน์ใช้งานง่ายและการรับรู้ในเชิงบวกสามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรมของการยอมรับ

ระบบ ประโยชน์การรับรู้เป็นปัจจัยสำคัญสำหรับความตั้งใจของผู้เรียนที่จะได้คำแนะนำผ่านกระบวนการเรียนรู้ระบบ

4. การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ลำดับแรกคือ เนื้อหามีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย รองลงมาคือ ตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสม และเสียงบรรยายเสียงประกอบมีความเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีการดำเนินเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง เข้าใจง่าย และเชื่อมต่อไปยังหัวข้อต่างๆ ได้ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของพงศ์นรินทร์ เลิศรุ้งพร (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ Mobile Learning โดยการพัฒนาเริ่มจากการศึกษาทดลองอุปกรณ์และระบบไร้สายที่ใช้เพื่อให้ทราบถึงความสามารถและข้อบกพร่องที่มี รวมทั้งทำการศึกษาถึงแนวทางเพื่อการแก้ปัญหาที่ขึ้น ทำการออกแบบตัวบทเรียนสำหรับการใช้งานโดนมีส่วนประกอบ คือ ส่วนแสดงเนื้อหาและส่วนควบคุมต่าง ๆ สำหรับตัวบทเรียนเมื่อเลือกเนื้อหาแล้วได้ทำการแบ่งออกเป็น 3 บทคือ พื้นฐานการใช้งาน Pocket PC การกำหนดค่าต่าง ๆ และโปรแกรมการใช้พื้นฐาน ซึ่งแต่ละบทก็จะประกอบด้วยหัวข้อย่อยในบทนั้นๆ แล้วทำการทดสอบบทเรียนที่สร้างขึ้นรวมทั้งทำการแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น จากนั้นทำการสร้างแบบสอบถามเพื่อทำการประเมินผลสำหรับผู้เชี่ยวชาญและผู้ใช้บทเรียนทำการประเมินระบบคอมพิวเตอร์ช่วยสอนขึ้นภายหลังการทดลองใช้งานจากแบบประเมินผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.55 แสดงว่าระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีและผู้ใช้บทเรียนจำนวน 20 คน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.67 ส่วนเบี่ยง ส่วนเบี่ยงมาตรฐานอยู่ที่ 0.43 แสดงว่าระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี แสดงให้เห็นว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้น สามารถนำไปใช้ในการเรียนแบบ Mobile Learning ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการทดสอบหาประสิทธิภาพของแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ในรายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อยู่ในระดับมาก สามารถนำไปใช้ในสถานศึกษาได้เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และยังสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนด้วย แต่ต้องคำนึงถึงครูผู้สอน ต้องทราบพื้นฐานความรู้นักเรียนเป็นอย่างดี รวมทั้งข้อมูลพื้นฐานอื่น เพื่อจะได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาตามศักยภาพ ครูผู้สอน ควรฝึกให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ มีความซื่อสัตย์ และมีความรับผิดชอบต่อตนเองในการศึกษาบทเรียนและครูผู้สอนที่จะนำแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ไปใช้ควรมีเนื้อหาที่เริ่มต้น จากง่ายไปยาก ซึ่งครูสามารถปรับ ประยุกต์การจัดการเรียนรู้ให้สอดรับกับแผนจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนสามารถคิดหาคำตอบได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

เอกสารอ้างอิง

กรรมการสถานศึกษา. (2551). *หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสงขลาพัฒนาปัญญา*. สงขลา: ไม่มีสถานที่พิมพ์.

กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์, ศรีวรรณ ชุรินทร์ และอริญญา เชียงเงิน. (2554). *ผลการใช้แท็บเล็ตพีซีในการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปรินส์รอแยลส์วิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่*. เชียงใหม่: โรงเรียนปรินส์รอแยลส์วิทยาลัย.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2532). *คำบรรยายวิชาบทเรียนสำเร็จรูป*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2543*). เทคโนโลยีและสื่อสารการสอน เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการศึกษา หน่วยที่ 1-4*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2546). *การออกแบบและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์และบทเรียนเครือข่าย*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พัลลภ พิริยสุรวงศ์. (2541). *มัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน. วารสารพัฒนาเทคนิคศึกษา, 11(28)*: 9-15.

พงศ์นรินทร์ เลิศรุ้งพร. (2547). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ Mobile Learning สำหรับคอมพิวเตอร์มือถือ*.วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศบัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ไพฑูรย์ ศรีฟ้า. (2554). *เปิดโลก Tablet สู่ทิศทางการวิจัยด้านเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา : จากแนวคิดสู่กระบวนการปฏิบัติ*. ในเอกสารประกอบการบรรยาย จัดโดยสาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ 4 กันยายน .

Chen, H-R., & Huang, H.-L. (2010). User Acceptance of Mobile Knowledge Management Learning System: Design and Analysis. *Educational Technology & Society, 13(3):* 70-77**.**

การพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ จังหวัดพิจิตร ด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ

ธนสาร เพ็งพุ่ม[1]
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อิสเรศ ตรีพรต
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รับต้นฉบับ: 20 ตุลาคม 2558 รับตีพิมพ์: 1 ธันวาคม 2558

บทความวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80, เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัย ก่อนและหลังได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนโรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ ตำบลหัวดง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดกิจกรรม แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ใช้แบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ ใช้สูตร E_1/E_2 เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ใช้สถิติทดสอบค่าทีเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยก่อนและหลังได้รับการพัฒนา และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรม

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ มีค่าเท่ากับ 86/85 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80

2. พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ สูงกว่าก่อนได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: ความมีวินัย กิจกรรมลูกเสือสามัญ

[1]การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงธนสาร เพ็งพุ่ม คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม E-mail: pibulsongkram@live.com
DOI: 10.14456/edupsru.2015.15

A Discipline Development of the Students in Grade 6, Thetsaban Ratcharoen School, Phichit with Scouting Activity Packages

Thanasarn Phengphum[1]
Pibulsongkram Rajabhat University.

Isaret Treephot
Pibulsongkram Rajabhat University.

Received: 20 October 2015 Accepted: 1 December 2015 **Research Article**

This research aims to create scouting activity packages for students in Grade 6 and evaluate the activity efficiency based on the standard 80/80. Disciplined behavior before and after uses of these activity packages was compared. Satisfaction for using scouting activities was also investigated. Research samples which are 30 students studied in grade 6, Thetsaban Ratcharoen school, Phichit were collected by purposive sampling. Research tools for this study consist of the activity packages and the evaluation achievement tests. To evaluate the effectiveness of the purposed activity package, E1/E2 results were analyzed. Student t-test was used to compare disciplined behavior before and after disciplined developing by using the activity packages. To investigate the student satisfaction, the averaged ($\bar{x}$) and standard deviation (S.D.) were calculated.

The results showed that

1. The efficiency of the scout activities is 86/85 which is higher than the standard 80/80.

2. The achievement scores of the students after using the scout activity packages were higher than the pre-test scores at 0.05 significant levels.

3. Student satisfaction for discipline development by using the scouting activity packages was at a good level.

Keywords: Discipline, Scouting Activity Packages

[1]Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Thanasarn Phengphum Pibulsongkram Rajabhat University E-mail: pibulsongkram@live.com

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542) และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (2545) มาตรา 6 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมาตรา 7 ระบุว่า ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

นโยบายของรัฐบาลและกระทรวงศึกษาธิการ มุ่งเน้นที่จะพัฒนาเยาวชนของชาติให้เป็นพลเมืองดีเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้เร่งดำเนินการเพื่อผลักดันการปฏิรูปการศึกษาให้เป็นระบบโดยกำหนดเป็นยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติไว้ 3 ประการ คือการสร้างโอกาสทางการศึกษา การพัฒนาการจัดการคุณภาพการเรียนรู้ และการเพิ่มมาตรฐานการศึกษาและความสามารถในการแข่งขันของประเทศตามลำดับ การดำเนินการเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้นั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายที่จะฟื้นฟูกิจการลูกเสือ เนตรนารีและยุวกาชาด ให้เป็นกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และพัฒนาบุคลิกภาพ สุขภาพ ตลอดจนการเสริมสร้างศักยภาพของนักเรียนและเยาวชนไทย ให้เป็นบุคลากรที่มีคุณค่าทั้งต่อตนเองครอบครัว สังคม และประเทศชาติ โดยส่งเสริมให้สถานศึกษาทั่วประเทศจัดกิจกรรมทางลูกเสือเนตรนารีและยุวกาชาด ควบคู่กับการจัดการเรียนการสอน ในด้านวิชาการ นำกระบวนการลูกเสือมาแก้ปัญหาสังคม โดยสร้างจิตสำนึกให้กับเยาวชนให้เป็นคนดีมีความรู้คู่คุณธรรม มีระเบียบวินัย มีความเป็นผู้นำ รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ไม่เสพยาเสพติด เล่นการพนัน อีกทั้งการฟื้นฟู บุคลากรในวัยผู้ใหญ่ให้เป็นแนวร่วมในการพัฒนางานลูกเสือ (คงศักดิ์ เจริญรักษ์ และคณะ, 2548)

ปัจจุบันโรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ ตำบลหัวดง อำเภอเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตรได้พบปัญหาพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ของนักเรียนเนื่องจากการขาดวินัยของนักเรียน เช่น การไม่ตั้งใจเรียน ชอบรังแกเพื่อนในห้องเรียน ไม่เคารพครูในเวลาที่ครูสอน ไม่ทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย การแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในที่ต่างๆ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงมีความต้องการจะศึกษาแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยกิจกรรมลูกเสือ เพราะกิจกรรมลูกเสือช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง รักหมู่คณะ รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ.2551 มาตรา 8 กำหนดว่า คณะลูกเสือแห่งชาติมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาลูกเสือทั้งทางกาย สติปัญญา จิตใจและศีลธรรมให้เป็นพลเมืองดี มีความรับผิดชอบและช่วยสร้างสรรค์สังคมให้เกิดความสามัคคีและมีความเจริญก้าวหน้า ทั้งนี้เพื่อความสงบสุขและความมั่นคงของประเทศชาติ ตามแนวทางดังต่อไปนี้

1. ให้มีนิสัยในการสังเกต จดจำ เชื่อฟัง และพึ่งตนเอง
2. ให้ซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัยและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
3. ให้รู้จักบำเพ็ญตนเพื่อสาธารณประโยชน์
4. ให้รู้จักทำการฝีมือ และฝึกฝนให้ทำกิจการต่าง ๆ ตามความเหมาะสม
5. ให้รู้จักรักษาและส่งเสริมจารีตประเพณี วัฒนธรรมและความมั่นคงของประเทศชาติ

จากเหตุผลดังกล่าว จึงเห็นได้ถึงความสำคัญของกิจกรรมลูกเสือ และทำให้เชื่อมั่นได้ว่ากิจกรรมลูกเสือน่าจะเป็นแนวทางที่จะสามารถพัฒนาวินัยของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้กว่าเดิม จึงได้พัฒนาชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในด้านความรับผิดชอบ ความซื่อตรง ความตรงต่อเวลา และการควบคุมตนเอง เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาดังกล่าว

จุดมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80
2. พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ สูงกว่าก่อนได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ
3. ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับดีขึ้นไป

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ จังหวัดพิจิตร ด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ความมีวินัย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความรับผิดชอบ 2) ความซื่อตรง 3) ความตรงต่อเวลา 4) การควบคุมตนเอง เกณฑ์ในการหาคุณภาพของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ คือ ต้องไม่น้อยกว่า 80/80 โดยชุดกิจกรรมจะมีการทำกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นฐานซึ่งเน้นภาคปฏิบัติระบบหมู่ มีการทดสอบเป็นขั้นๆ และมีการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง นักเรียนจะต้องเป็นลูกเสือและแต่งเครื่องแบบลูกเสือสามัญตามคณะกรรมการลูกเสือแห่งชาติกำหนด

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ ตำบลหัวดง อำเภอเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร จำนวน 90 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ ตำบลหัวดง อำเภอเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตัวแปรตาม ได้แก่

3.1 ความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ

3.2 ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการวิจัย 1 ภาคเรียน โดยทำการศึกษาสัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 19 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงาน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ วิธีการดำเนินการประกอบด้วย

1. นำชุดกิจกรรมที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นในส่วนที่ 1 ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ ใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ เพื่อหาประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ทดลองกับนักเรียนรายบุคคล เป็นการทดลอง ครู 1 คนต่อเด็ก 1 คน โดยทดลองกับเด็กอ่อนก่อน การปรับปรุง เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา วัสดุ อุปกรณ์ และกิจกรรมที่จัดไว้ในชุดกิจกรรม โดยสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด ตลอดจนตรวจดูผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรม การทำแบบฝึกหัด แล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 1

1.2 ทดลองกับนักเรียนเป็นกลุ่ม จำนวน 6 คน โดยให้เด็กคละกันทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยไม่ซ้ำกับข้อ 1.1 เพื่อดูข้อบกพร่องเกี่ยวกับเนื้อหา การปฏิบัติกิจกรรมและเวลาที่ใช้โดยสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด ตลอดจนตรวจผลงานการปฏิบัติกิจกรรม การทำแบบฝึกหัดแล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 2

1.3 ทดลองภาคสนามหรือกลุ่มใหญ่ เป็นการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญและโรงเรียนอื่นๆ โดยคละกันทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน จำนวน 30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

2. นำผลการทดลองใช้จากข้อ 1.3 มาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม โดยการหาความสัมพันธ์ของคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยคิดเป็นร้อยละ จากนั้นนำผลที่ได้มาเทียบโดยใช้สูตร E_1/E_2 เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเปรียบเทียบก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามการวัดพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน

2. สร้างแบบสอบถามการวัดพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนได้แก่ มาก มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน ปานกลาง มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน น้อย มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน โดยมีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ความรับผิดชอบ 2) ความซื่อตรง (3) ความตรงต่อเวลา 4) การควบคุมตนเอง

3. นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมถูกต้องด้านภาษา คำถามชัดเจนหรือไม่ แล้วนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ ก่อนและหลังจากครูโรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญจำนวน 10 คน และผู้ปกครองของนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 30 คน

ตอนที่ 3 ศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามการวัดความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย
2. สร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมี 5 กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนดังนี้

5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
4 หมายถึง พึงพอใจมาก
3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
2 หมายถึง พึงพอใจน้อย
1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์การประเมินความพึงพอใจเป็นมาตราส่วน ดังนี้

ช่วงคะแนน 4.51 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
ช่วงคะแนน 3.51 – 4.50 หมายถึง พึงพอใจมาก
ช่วงคะแนน 2.51 – 3.50 หมายถึง พึงพอใจมาก
ช่วงคะแนน 1.51 – 2.50 หมายถึง พึงพอใจน้อย
ช่วงคะแนน 1.00 – 1.50 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

3. นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมถูกต้องด้านภาษา คำถามชัดเจนหรือไม่ แล้วนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์
4. นำแบบสอบถามไปศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ จำนวน 30 คน หลังใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือ

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน มีดังนี้

1.1 สถิติหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติในการทดสอบสมมติฐาน

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (Dependent samples t-test)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพ ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย

ตาราง 1 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพ ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย

ขั้นตอนการทดลอง	E_1/E_2
ขั้นการทดลองหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1)	63.64 / 66.67
ขั้นการทดลองกลุ่มเล็ก (1:10)	77.01 / 79.17
ขั้นการทดลองภาคสนาม (1:30)	86.13 / 87.25

ผลการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเรื่องความมีวินัยในตนเองในชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ พบว่า ขั้นการทดลองหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) E_1 =63.64 และ E_2 = 66.67 ขั้นการทดลองกลุ่มเล็ก (1:10) E_1 = 77.01 และ E_2 = 79.17 ขั้นการทดลองภาคสนาม (1:30) คะแนนทำกิจกรรมระหว่างเรียน ได้ร้อยละ 86.13 คะแนนคำตอบแบบวัดการรับรู้ความมีวินัยในตนเอง หลังเรียน ได้ร้อยละ 87.25 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ เท่ากับ 86 / 87สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดคือ 80 / 80

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัย ก่อนกับหลังได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย

เป็นการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ จำนวน 30 คน เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม โดยใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ จากครูโรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ และผู้ปกครองนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรม จากการวิเคราะห์พบว่า เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัย ก่อนกับหลังได้รับ การพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยคะแนนเฉลี่ยหลังใช้ชุดกิจกรรม ($\bar{x}$ = 2.35, S.D. = 0.09) สูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรม ($\bar{x}$ = 1.88, S.D.= 0.13)

ตอนที่ 3 ผลประเมินความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญพัฒนาความมีวินัย

เป็นการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ จำนวน 30 คน หลังใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือ จากการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน โดยรวมอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่านักเรียนมี ความพึงพอใจมากที่สุด ในเรื่อง การเรียนด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 รองลงมา ในเรื่อง การเรียนด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ ช่วยให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53

อภิปรายผล

ผลการรายงานเรื่องการศึกษาการพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ ด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ มีค่าเท่ากับ 85.67/84.72 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 80/80 ปรากฏว่าชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้ เนื่องมาจากชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญที่สร้างขึ้นมาอย่างเป็นระบบผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจากชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ และด้านวัดผลและหาประสิทธิภาพรายบุคคลรายกลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ ได้ปรับปรุงแก้ไขจนชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญมีความเหมาะสมต่อการพัฒนาคุณลักษณะความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความมีวินัยสูงกว่าก่อนทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ว่า พฤติกรรมความมีวินัย ด้านความรับผิดชอบ ความซื่อตรง การตรงต่อเวลา และการควบคุมตนเอง ของนักเรียนหลังได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญเพื่อพัฒนาความมีวินัย สูงกว่า ก่อนได้รับการ

พัฒนาโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ อภิปรายได้ว่า ชุดกิจกรรมลูกเสือเพื่อพัฒนาความมีวินัย มีผลในการพัฒนานักเรียนให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยให้ดีขึ้น เนื่องจากมีเนื้อหาสอดคล้องกับ การดำเนินชีวิตประจำวัน ทำให้ได้รับความรู้และความสนุกสนาน มีการสอดแทรกเกมกิจกรรมต่างๆ โดยชุดกิจกรรมลูกเสือเพื่อพัฒนาความมีวินัยนี้ ใช้การจัดชุดกิจกรรมการเรียนรู้ระบบหมู่ลูกเสือ จำนวน 9 กิจกรรม และชุดกิจกรรมการเรียนรู้คำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ จำนวน 3 กิจกรรม รวม 12 กิจกรรม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัย การใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ระบบหมู่ลูกเสือ เมื่อนักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมในหมู่แล้ว ก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องทำตามกฎ กติกา มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ ก่อให้เกิดการพัฒนา ความรับผิดชอบและการควบคุมตนเอง ให้สามารถปฏิบัติตามกติกา อยู่ร่วมกับผู้อื่น และรับผิดชอบงานที่กลุ่มมอบหมายได้ ซึ่งการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในรูปแบบหมู่ลูกเสือ พบว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายมากขึ้น เมื่อได้รับมอบหมายงานนักเรียนก็จะพยายามทำตามหน้าที่ของตนเองโดยไม่โยนให้คนใดคนหนึ่ง มีความเคารพในหน้าที่ของเพื่อนร่วมหมู่ งานสิ่งใดที่จะแบ่งเบาภาระหน้าที่ของเพื่อนภายในหมู่ได้ก็จะพยายามช่วยกันทำ มีความตรงต่อเวลาเพื่อไม่ให้เป็นภาระต่อเพื่อนร่วมหมู่ สามารถควบคุมตนเองให้มีความระมัดระวังด้านคำพูดมากขึ้น กล่าวคือพูดได้สุภาพมีสัมมาคารวะทั้งต่อครูผู้สอนและเพื่อนร่วมหมู่ด้วยกัน ทั้งนี้เพราะเหตุว่าการฝึกอบรมตามวิธีการทางลูกเสือนั้น ประกอบด้วยกิจกรรมที่สร้างเสริมวินัย และคุณธรรมอยู่ในตัว เช่น การแบ่งหน้าที่ในระบบหมู่ การพึ่งตนเอง ระเบียบแถว ร้องเพลง เกม การแข่งขัน เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้เกิดความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย เพื่อได้ปลูกฝังไปเรื่อยๆ จนเริ่มปฏิบัติได้และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน การใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้คำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ โดยการเรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ และให้ท่องคำปฏิญาณและกฎของลูกเสือก่อนกลับบ้าน เป็นประจำส่งผลให้เกิดการซึมซับ และนำไปสู่การปฏิบัติ ส่งผลต่อการปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความซื่อตรง มากขึ้น เนื่องจากกฎของลูกเสือในแต่ละข้อนั้นเป็นการส่งเสริมคุณลักษณะที่ดีงามของบุคคล สอดคล้องกับ อุมาพร ตรังคสมบัติ (2542) กล่าวว่าการฝึกวินัยนั้นเป็นสิ่งจำเป็น เพราะวินัยไม่ได้หมายถึงการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบความเข้มงวดของการอยู่ร่วมกัน แต่วินัยหมายถึงการอยู่ร่วมกันอย่างสุขสบายด้วยความเข้าใจมารยาทและเหตุผลอันดี เด็กจำเป็นต้องปลูกฝังความมีวินัย เนื่องจากการสร้างสินัยไม่ใช่การลงโทษแต่การสร้างวินัยเกิดจากการสอนอย่างมีเหตุผล การเป็นตัวอย่างที่ดี ให้โอกาสเด็กปฏิบัติด้วยความสุข

3. ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมอยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด ในเรื่อง การเรียนด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน รองลงมา ในเรื่อง การเรียนด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ ช่วยให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนตามลำดับ ทั้งนี้ เนื่องจากกิจกรรมลูกเสือเป็นการเรียนรู้ในรูปแบบการปฏิบัติจริงได้รับประสบการณ์ตรง เนื้อหาการปฏิบัติมีความสนุกสนาน สอดคล้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน และแต่ละกิจกรรมมีการสอดแทรกการพัฒนาความมีวินัย ซึ่งเมื่อนักเรียนได้พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านต่างๆ ของตนเองแล้ว ส่งผลให้นักเรียนได้รับคุณประโยชน์ของการมีระเบียบวินัย เป็นที่ยอมรับในส่วนรวม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ควรศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนก่อนว่ามีข้อบกพร่องด้านความรับผิดชอบ ความซื่อตรง ความตรงต่อเวลา การควบคุมตนเอง หรือไม่เพื่อจะได้ใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาคุณลักษณะนักเรียนแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ควรศึกษาผลของการนำกิจกรรมอื่นๆ มาเสริมเพื่อการพัฒนาวินัยนักเรียนให้ได้ผลเร็วขึ้น โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับบริบทของแต่ละพื้นที่หรือแต่ละกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการศึกษา

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญที่มีต่อความมีวินัยต่อส่วนรวม เช่น ด้านการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ความเมตตา การเผื่อแผ่แบ่งปัน การช่วยเหลือผู้อื่น การให้ความร่วมมือ ตั้งใจฟังคำพูดของผู้อื่น การเคารพสิทธิของผู้อื่น เป็นต้น

2. พิจารณากลั่นกรองกิจกรรมลูกเสือรูปแบบต่างๆ นอกเหนือที่ใช้อยู่ในการวิจัยครั้งนี้ ที่คาดว่าน่าจะพัฒนาความมีวินัยได้ดีและรวดเร็ว เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มเป้าหมาย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

-------. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 2 พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

คงศักดิ์ เจริญรักษ์ และคณะ. (2548). *การลูกเสือไทยพัฒนาการยุค 2546 – 2548.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2542). *สร้างวินัยให้ลูก.* กรุงเทพฯ: ซันต้าการพิมพ์.

นโยบายการตีพิมพ์วารสารครุพิบูล

วารสารครุพิบูล เป็นวารสารที่เผยแพร่ผลงานวิจัย และบทความวิชาการ ในสาขาครุศาสตร์ เพื่อให้นักวิจัยและเจ้าของผลงานวิชาการสามารถเตรียมต้นฉบับได้ถูกต้องและได้มาตรฐานตามระเบียบของวารสาร คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จึงขอชี้แจงดังนี้

1. บทความที่วารสารรับตีพิมพ์ต้องเป็นบทความในกลุ่มสาขาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ โดยเน้นหลักสูตรและการสอน การบริหารการศึกษา เทคโนโลยีทางการศึกษา วิธีวิทยาทางการวิจัย การวัดและประเมินทางการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา
2. รับบทความวิจัย (Research Article) เป็นหลัก และรับบทความวิชาการ (Review Article) กับบทความปริทรรศน์หนังสือ (Book Review) เป็นอันดับรอง
3. บทความจะต้องไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ที่ใดมาก่อน และไม่อยู่ระหว่างการพิจารณาของวารสารฉบับอื่น หากตรวจสอบพบว่ามีการตีพิมพ์ซ้ำซ้อน ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว
4. บทความทุกเรื่องได้รับการพิจารณากลั่นกรองโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review: Double Blind) จำนวน 2 ท่านต่อบทความ โดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกมหาวิทยาลัยอย่างน้อย 1 ท่าน
5. ผู้เขียนต้องยินยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กองบรรณาธิการวารสารกำหนด และผู้เขียนต้องยินยอมให้บรรณาธิการ แก้ไขความสมบูรณ์ของบทความได้ในขั้นตอนสุดท้ายก่อนเผยแพร่
6. บทความใดที่ผู้อ่านเห็นว่าได้มีการลอกเลียนหรือแอบอ้างโดยปราศจากการอ้างอิง หรือทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นผลงานของผู้เขียน กรุณาแจ้งให้กองบรรณาธิการทราบ จะเป็นพระคุณยิ่ง

การจัดส่งต้นฉบับ

1. จัดส่งทางไปรษณีย์ โดยแนบผลงานนิพนธ์ต้นฉบับ 1 ชุด พร้อมแผ่นซีดีที่บรรจุข้อมูลต้นฉบับ 1 แผ่น มายัง
   กองบรรณาธิการวารสารครุพิบูล
   คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทน์)
   ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
   โทรศัพท์ 088-7843587 โทรสาร 055-230597
2. จัดส่งทางอีเมล์ ที่ psrueduj@gmail.com
3. จัดส่งผ่านระบบ Thai-Jo ที่ www.tci-thaijo.org/index.php/edupsru/index/

การเตรียมต้นฉบับ

1. บทความที่รับพิจารณาตีพิมพ์ต้องพิมพ์เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ พิมพ์ต้นฉบับด้วยกระดาษขาวขนาดเอ 4 หน้าเดียว เนื้อหาของบทความทั้งหมดจะต้องไม่เกิน 15 หน้า กำหนดระยะห่างจากขอบกระดาษตามมาตรฐานของ Microsoft Office Word (เว้นระยะขอบบน 3 เซนติเมตร เว้นระยะขอบล่าง 2 เซนติเมตร เว้นระยะขอบซ้ายและขวาข้างละ 2.54 เซนติเมตร)
2. บทความทุกประเภทส่วนต้นต้องมีส่วนประกอบทั่วไปทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนี้
   - ชื่อเรื่อง
   - ชื่อผู้เขียน (ครบทุกคน)
   - สถานที่ทำงาน/หน่วยงานของผู้เขียนครบทุกคน
   - วุฒิการศึกษาขั้นสูงสุด ตำแหน่งวิชาการ (ถ้ามี) และ Email เฉพาะผู้เขียนหลัก (Corresponding Author)

3. บทความทุกประเภท ยกเว้นบทปริทรรศน์หนังสือ ต้องมีบทคัดย่อ (Abstract)ความยาว 1 ย่อหน้า ไม่เกิน 250 คำและ ใต้บทคัดย่อใส่คำสำคัญ (Keywords) ไม่เกิน 5 คำ บทคัดย่อและคำสำคัญให้เขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ(TH SarabunPSK 16)

4. เนื้อหา สำหรับบทความวิจัยประกอบด้วยหลักสำคัญคือ บทนำที่กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาอาจรวมการทบทวนเอกสาร วัตถุประสงค์การวิจัย กรอบแนวคิดการวิจัย (ถ้ามี) สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และเอกสารอ้างอิงพิมพ์แบบ 1 คอลัมน์ ตัวอักษร TH SarabunPSK 16 สำหรับทั้งภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ

5. เนื้อหา สำหรับบทความวิชาการ และบทความปริทรรศน์ประกอบด้วยหลักสำคัญคือ บทนำ หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา หัวข้อย่อยภายในเนื้อหา บทวิจารณ์และสรุป และเอกสารอ้างอิง พิมพ์แบบ 1 คอลัมน์ ตัวอักษร TH SarabunPSK 16 ทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

6. การอ้างอิงในเนื้อเรื่อง ให้ใช้วิธีการอ้างอิงแบบนาม-ปี (Author-date in-text citation) โดยระบุชื่อและนามสกุลผู้แต่ง กรณีภาษาไทย และ นามสกุล กรณีภาษาอังกฤษ และปีพิมพ์ เช่น (ประวิทย์ หลักบุญ, 2528) (Feshbach, and Singer, 1971) หรือ ประวิทย์ หลักบุญ (2528) Feshbach, and Singer (1971) ซึ่งใส่ไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังข้อความที่ต้องการอ้างอิง เพื่อบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้น และอาจระบุเลขหน้าของเอกสารที่อ้างด้วยก็ได้หากต้องการ เช่น ประวิทย์ หลักบุญ (2528: 12) Feshbach, and Singer (1971: 123)

7. การเขียนเอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม (Reference Citation) โดยการรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนได้ใช้อ้างอิงในการเขียนผลงานนั้นๆ จัดเรียงรายการตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง ภายใต้หัวข้อเอกสารอ้างอิง สำหรับบทความภาษาไทย หรือ References สำหรับบทความภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association) ตัวอย่างการเขียนมีดังนี้

หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อเรื่อง*. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: ผู้จัดพิมพ์.

ตัวอย่าง

พระมหาสุทิตย์ อาภากโร. (2547). *เครือข่าย: ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ*. กรุงเทพฯ: โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.).

Porter, M.E. (1990). *The competitive advantage of nations*. New York: Free Press.

บทความ/เรื่อง/ตอน ในหนังสือรวมเรื่อง

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ในชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ), *ชื่อเรื่อง* (ฉบับพิมพ์ หน้าที่ปรากฏบทความ). สถานที่พิมพ์: ผู้จัดพิมพ์.

ตัวอย่าง

กอบกุล รายะนาคร. (2543). กฎหมายกับการจัดการทรัพยากรน้ำและชายฝั่งทะเล. ใน อานันท์ กาญจนพันธ์ (บรรณาธิการ), *พลวัตชุมชนในการจัดการทรัพยากรกระบวนทัศน์และนโยบาย* (หน้า 395). กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

Resnick, L. (1991). Shared cognition: Thinking as social practice. In W. Resnick, J. Levine, & S. Teasley (Eds.), *Perspectives on socially shared cognition*(pp. 1-22). Washington, DC: American Psychological Association.

บทความในวารสาร

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. *ชื่อวารสาร*, ปีที่(ลำดับที่), เลขหน้าที่ปรากฏบทความในวารสาร.

อนุ เจริญวงศ์ระยับ, ชุลีกร ยิ้มสุด, และ ภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2549). ปัจจเชิงสาเหตุและผลของการใฝ่รู้ทางวิทยาศาสตร์ในนักเรียนช่วงชั้นที่ 4. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, *19(1)*, 13-39.

Heinz, W. R., Kelle, U., Witzel, A., & Zinn, J. (1998). Vocational training and career development in Germany: Results from a longitudinal study. *International Journal of Behavioral Development*, *1*, 77-101.

การอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. **วันที่สืบค้น, จาก แหล่งข้อมูลที่สืบค้น**

ตัวอย่าง

Electronic reference formats recommended by the American Psychological Association. (2000, October 12). **Retrieved October 23, 2000, from http://www.apa.org/journals/webref.html**.

Eid, M., &Langeheine, R. (1999). The measurement of consistency and occasion specificity with latent class models: A new model and its application to the measurement of affect. *Psychological Methods,4,* 100-116. **Retrieved November 19, 2000, from the PsycARTICLES database**.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ

ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความฉบับที่ 1

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดารัตน์ สารสว่าง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ธีระภูธร มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. อาจารย์ ดร.ธีระภาพ เพชรมาลัยกุล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร.นพวรรณ ฉิมรอยลาภ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ แก้วนุช มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
6. อาจารย์ ดร.บัญชา สำรวยรื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความฉบับที่ 2

1. รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. รองศาสตราจารย์ ดร.เกตุมณี มากมี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมเกตุ อุทธโยธา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ มหาวิทยาลัยนเรศวร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ธีระภูธร มหาวิทยาลัยนเรศวร
6. อาจารย์ ดร.กฤธยากาญจน์ โตพิทักษ์ มหาวิยาลัยทักษิณ
7. อาจารย์ ดร.บัญชา สำรวยรื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

วารสารครุพิบูล

Journal of Faculty of Education Pibulsongkram Rajabhat University

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2558

บทความวิจัย

แนวทางการบริหารงานวิชาการในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
Academic Administration Guidelines for Mainstreaming Education in Rajabhat University Demonstration School
*ขวัญญานันท์ สมบูรณ์ไตรภพ ศิริวิมล ใจงาม**

แนวทางการดำเนินงานแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย
Guideline for the Operation of Individualized Education Program in the Inclusive Pilot Schools under
Sukhothai Educational Service Area Office
*จงกล สุริยะคำวงศ์ ศิริวิมล ใจงาม**

แนวทางการแก้ปัญหาการประเมินผลตามสภาพจริงของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พิษณุโลก เขต 1
Guideline for Solving Problems on Authentic Assessment of Children with Special Needs
in Leading Mainstreaming Schools under Phitsanulok Education Service Area 1
*สุนีย์ จำปาเงิน สุวพัชร์ ช่างพินิจ**

การพัฒนาแอปพลิเคชัน เรื่อง ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน รายวิชา ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสุขอนามัย
สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
The Development of Mobile Application on Daily Living Skills for Students with Intellectual Disabilities
ปิยลักษณ์ เทพกล่ำ คุณอานันท์ นิรมล กฤธยากาญจน์ โตพิทักษ์*

การพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลราษฎร์เจริญ
จังหวัดพิจิตร ด้วยชุดกิจกรรมลูกเสือสามัญ
A Discipline Development of the Students in Grade 6 Thetsaban Ratcharoen School Phichit
with Scouting Activity Packages
ธนสาร เพ็งพุ่ม อิสเรศ ตรีพรต*

กองบรรณาธิการวารสารครุพิบูล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทน์)
66 ถ.วังจันทน์ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
โทรศัพท์ 088-7843587 โทรสาร 055-230597
Email: psrueduj@gmail.com
http://www.tci-thaijo.org/index.php/edupsru/index